

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XVII

~Liksom krigande änglar dök stjärnorna bakom den västra horisonten medan andra steg upp och jagade dem från motsatt håll. Mellan dem, hela konstellationer av Heliga Titanic-formationer svävade över den svarta himlen; och under Orions stjärnsvärd befallde ett ensamt par vingslagningar natthimlen. På ett hav av vindar passerade Lazarus mellan himmel och jord, flög högt över den franska landsbygden, pressade framåt, uppåt och djupt in i skymningstimmarna. Världens vidsträckta och ständigt föränderliga ansikte rullade stadigt under honom, med dess många skogar, fält, kullar, dalar, bäckar och floder. Och medan hela Skapelsen rusade förbi honom, vacklade aldrig hans östliga vandring. Inte heller vacklade hans trogna beslutsamhet – att hämta en munk och uppfylla en väpnares högtidliga löfte till en sedan länge avliden präst.

Ändå välkomnade himlen inte längre hans framfart, då en tunn röd linje av en kommande gryning tydligt drog sig fram över den östra horisonten. Lazarus gled fram från himlen innan han fick syn på landmärket han sökte. I fjärran slingrade sig ett brett och slingrande svart band genom en dal av trädkronor – det var helt klart floden Loire,

när han samlade dess avbild och närliggande plats från de många klosterkartorna. Han gömde sig i hjärtat av floddalen och bestormade dess skogstak. Över floden och förbi skogen, lutade han skarpt och sjönk ännu lägre innan han planade rakt över dess böljande yta. Och i den djupa skuggan av dalen följde Lazarus den svarta huvudvägen mot Leonbukten.

Innanför sina vingar kände han en ny kyla från den svala luften som omslöt floddalen . Den fuktiga luften var kraftigt befläckad av en träskliknande stank: de blandade lukterna av förmulnat ogräs, ruttnande trä, stillastående gyttjepölar, svampar och döda men återfuktade fiskar erkände ett nyligen fallet regn. Lazarus kramade flodens östra strand medan han sökte en möjlig tillflykt undan den kommande solen. De sumpiga flodbankarna var dock inte mer än ett par eroderade vägkanter på vilka överhängande träd tävlade om plats. Många av dem stod livlösa och lutade, medan andra visade blottade rötter som sträckte ut sig som utbredda ben och endast erbjöd fuktiga djurhålor mellan sig. Med gryningen nu på honom, och utan att se någon synbar tillflyktsort, påskyndade han sin gång.

Lazarus flammade runt en krök i floden och blickade ut mot en biflod på dess västra strand. en smal åder förgrenade sig från floden Loire, höljd i mörker och nästan dold bakom ett ridåliknande tak av trassliga snår. Han lutade hårt, korsade floden, slet sig genom undervegetationen och slingrade sig uppför den leriga ådern, undvek förvridna grenar och fallna stammar. Under honom fanns bäckens stillastående bakvatten en svart spegel och en påminnelse – till och med en tidtagare. I dess ansikte såg han trädtopparnas gjutna silhuett, deras armar som mörkt bredde sig mot det växande röda skenet från himlens reflektion. Han förlorade tid; han visste att solen var oförlåtande; och med dyster beslutsamhet och stenig beslutsamhet trängde sig Lazarus allt djupare in i den stygiska ödemarken.

Det täta vattendraget slingrade sig genom vildmarken likt en knotig trädgren, dess stränder deformerade och förväxlade med mer angränsande och svängande bäckar, ogräskantade vikar och mosstöppta håligheter. Ännu djupare gav stränderna vika för lågland, med marker som så fullständigt dränkts i alla riktningar att de inte lämnade några synliga spår av en vattenväg – det verkade som om skogen växte ur en svart glasskiva . Lazarus fann sig verkligen djupt oroad över gryningens dödliga ljus och dess lika effektiva, vattniga reflektion. Han var helt fastklämd mellan ljus och mörker, flög i en grentät skog och svävade över vatten.

av obestämt djup. Han följde dock den slingrande stigen där träden inte växer, i hopp om att hålla sig till bäckens rätta lopp.

Framåt trängde han sig genom de översvämmade skogarna, trädgrupper förbi hans båda sidor som förvridna och darrande svarta väggar. Till slut brann himlen och vattnet i en karmosinröd nyans och framstod tillsammans som motsatta hav av blod. Kylan hade för länge sedan lämnat hans vingar och hans ansikte brann nu som om det vore utsatt för en het vind. Lazarus kisade, sökte i fjärran och fick syn på det han hade hoppats på – bäcken började omdefiniera sig själv och lyfte sina leriga skuldror ur vattnet. Ännu längre upp reste den sig från sin en gång vattniga grav, höjde sig upprätt och med större grad av definition, och visade att dess kropp var bredare, rakare och mer bestämd. När de översvämmade låglandet drog sig tillbaka omformade sig den tidigare leriga ådern till en ravin – till en bäck – och sedan en flod som drev tillbaka skogsgränsen. Det mörka gänget av sumpträd drog sig tillbaka bakom rader av högt och hängande flodgräs och, insprängda bland gräset, reste sig upprättstående stjälkar ännu högre, deras himmelsspetsar erbjöd svullna grå plymer mot himlen. Framåt flög han och höll en rak och smal kurs över hjärtat av vattenvägen.

Och sedan dök den upp på flodens norra strand som en skenbar gudagåva som plötsligt hoppade upp i sikte. Lazarus passerade den, men cirklade vidsträckt över vattnet innan han planterade sig bland ogräset på en blöt vall. Han vek ett par trötta vingar, lutade sig tillbaka på hälar, slöt ögonen mot den brinnande himlen och kippade efter ännu djupare andetag. Sedan böjde han sig ner och stötte händerna på knäna, svettande tungt medan svettpärlor stadigt droppade från hans nästipp.

Han vände sin uppmärksamhet mot flodbrynet och fann ett trasigt fisknät delvis flytande, resten nedsänkt i den leriga strandens dyn. Inuti vattnet, fångad under nätet, fick Lazarus syn på huvudet av en liten flicka. Med öppen mun stirrade hon tomt på honom med ett par sömniga ögon. Och likt tusen små maskar som vinkade i kör, rörde sig hennes utbredda hår i kölvattnet av de sköljande vågorna, alltsammans flödande som en surrealistisk skildring av livlighet från en annars orörlig kroppsdel. Ändå lekte det bara med honom – det var det insjunkna huvudet av en trasig docka.

I närheten, och mot den buskbevuxna stranden, lade han märke till resterna av en förfallen båt, dess vattendränkta och separerade bukplankor låg platt mot strandlinjen.

och delvis dolda under lera och ogräs. Lazarus reste sig och gick närmare för att hitta ett spår av pölar, som verkade matcha avtrycken av en tung mans stövlar. Hans blick följde dem genom en stig av tillplattat ogräs och mot en plankdörr, som stod mot hörnet av en solid stenbyggnad. Trots nya fotspår verkade området övergivet. Strukturen var översvämmad av livliga vinrankor och ivriga plantor; och i sin pittoreska framtoning kunde byggnaden ha framstått som offer för en hungrig skog, som långsamt och helt slukades. Ändå slukades dess fasad inte helt. Längs de övre kanterna av dess ytterväggar stack två rader av ruttna träbjälkar ut från dess spruckna men annars stabila skal. Under de parallella raderna av utskjutande träbjälkar antydde rektangulära missfärgningar den tidigare existensen av fönster, sedan de förseglade med nyare stenar. Trots sitt ovärdade skick framstod byggnaden för Lazarus som en välsignad fristad från dagsljuset. Han tittade på den röda himlen, tittade på fotspåren och funderade på hur han bäst kunde förklara varför en kristen flygande man måste gömma sig från Guds goda dagsljus.

"Helga, där inne?" ropade Lazarus och delade ogräset försiktigt. knackade på dörren. "Får jag prata med dig lite?" Han spetsade öronen och lyssnade efter ljud inombords. "Kan du vara här?" Han hörde ingenting, förutom det stadiga surret från syrsor i de omgivande snåren och det avlägsna plasket från kanske en förskräckt sköldpadda. Lazarus tryckte en hand mot dörren och knuffade upp den delvis innan han frågade högt: "Någon?" En hastigt flyende spindel flydde inifrån och sprang förbi honom. Han smet förbi dörren och steg in i ett fullständigt svart interiör. "Hallå, här inne?"

Omedelbart stapplade Lazarus ut genom dörröppningen, med handen över munnen, och han kvävdes av kanske den mest hemska och motbudande stanken i hela Skapelsen. Han skyndade sig och flydde genom ogräset medan han höll på att kräkas. Sedan vände han sig om, fortfarande hostande medan han återigen inspekterade dörren. En virvelvind av flugor kom ut och anslöt sig till honom genom den öppna mynningen av byggnaden. Sammanlagt cirkulerade de runt hans huvud som en surrealistisk och eterisk form av en surrande gloria. Lazarus slog honom på dem. Han tittade österut, kikade genom en tunn hålighet av cypresser och upptäckte de första ljusstrålarna som föll i höjd med skogens övre delar. Uppströms såg han ingen annan tillflyktsort – bara leriga stränder och överhängande snår. Den stadiga brännan mot hans hud var alltför mycket, en påminnelse om gryningen. Han vände sig mot den hånfulla och öppna dörren till byggnaden, som tycktes andas ut

en stadig, härsken andedräkt, kanske jämförbar med en döende hunds illaluktande väsende andning . Han rynkade pannan, kastade axlarna bakåt, drog ett djupt andetag och gick in i byggnaden igen. Lazarus stängde dörren när lukt och mörker förtärde honom.

Med handen över näsan och ryggen mot den stängda dörren stod han orörlig och gav sina pupiller en stund att skala bort de svarta lagren och urskilja inhägnadens inre fasetter – ett stengolv; något av ett bord; ytterligare ett bord; ytterligare en dörr.

Hans ögon grät av stanken, som kunde ha dränkt hans omgivning ännu tätare än mörkret, lukten som utåt brände hans ögon likt avgaser från Helvetets skorsten. De obrutna ljuden av sprakande och surrande fyllde byggnaden. Han torkade ögonen och fokuserade blicken på det rynkade golvet och väggarna, deras ytor tycktes virvla i mörkret. Det var inte hans rinnande ögon som gav dem deras till synes krusande rörelse; för deras ansikten rörde sig verkligen – översvämmade av snurrande flugor och vågor av kackerlackor, som nästan omslöt dem.

I det skenbart kokande mörkret tog ännu fler av byggnadens kroppsliga drag form. Ovanför honom fick Lazarus syn på rader av böjda träbjälkar. Sammantaget kunde de ha liknat en vidsträckt och ihålig bröstorg, upphängd under ett ännu högre tak. En mängd rep och kedjor hängde överallt från dem, deras ändar prydda med en blandning av metallkrokar och hullingar. På många av dem hängde döda fiskar – hopkrullade, platta och torra. Och över dem alla lekte kanske en miljon flugor på imploderade ögon.

Lazarus gick mot mitten av fiskhuset och släpade på lågt hängande kedjor som skallrade i hans kölvatten. Han stannade bredvid ett rektangulärt träbord som centrerade inhägnaden som en ö i sig själv. Hela ytan på den grova inredningen var befläckad av djupa linjära avtryck och oregelbundna överlappande spår, som om den utsattes för upprepade slag och svep från skärblad. Han drog ett finger över den fläckiga och gropiga ytan innan han återigen undersökte byggnadens väggar.

Över dem lade han märke till en rad facklafästen, liknande de han mindes i klosterkatakomberna. Han vände sig tillbaka till entrén och såg en hög hink bredvid den och mot väggen. Den innehöll en rad upp- och nedvända träfacklor. Bredvid den höga

hink var en mindre, täckt hink – förmodligen en oljelembik för att driva facklorna.

Han vände sig om och kikade in i byggnadens mörkaste delar, förbi de hopkrupna fiskkropparna och mot bakväggen. En lång arbetsbänk täckte hela dess längd. Ovansidan av armaturen låg täckt med flåverktyg, knapriga fiskhuvuden och saltklumpar. Under bordet och ovanpå golvet såg han högar av prydligt vikta kläder – mestadels dräkter och klänningar, täckta med råttspillning. De översta plaggen verkade nyligen vikta; men längre ner och närmast På golvet uppvisade plaggen tecken på allvarligt förfall. Bredvid tyghögarna stod en rad prydligt placerade skor längs undersidan av arbetsbänken. Några var nya; andra var gamla, och ytterligare andra var trasiga och såg ut som om gnagande gnagare hade ätit hål i dem. Ändå låg de tätt uppställda, tillsammans med resten av skorna och kläderna. Overkligt, kan det ha verkat – kusligt till och med.

Ändå var det kanske Lazarus tyckte var mest övernaturligt med bordets undersida att han mellan dess ben såg extrema grader av ordning och förfall som delade exakt samma utrymme.

Lazarus slog flugor ur ansiktet, slog ner en torr hävning och slängde bort arbetsbänken . Ändå kunde han inte lika lätt lägga undan den härske luften omkring sig, som dess lukt. var av en hudklibbande, andedräktskvävande sort, som lätt kunde reta vem som helst hals, nästan på väg att vända sig ut och in. Han genomsökte resten av inhägnaden, övertygad om att den hemska stanken inte kom från torkad fisk, utan kanske från en fuktig och mer förskräcklig källa. Hans ögon följde en ström av flugor söderut väggen och mot en hög, trasig dörr med en tjock metallspärr. Han spetsade öronen och lyssnade till ett stadigt surrande som drönade bakom den. Sedan sänkte han blicken mot tröskelspringan och fann många insekter komma och gå, likt bin i en livlig bikupa. Lazarus lutade huvudet och funderade på att källan, som förstörde luften, förstörde det bakom den ärrade dörren.

Nyfikenheten gnagde i honom, samtidigt som minnet av Ivans befallande röst ekade i hans sinne, som varnade honom för den förbjudna Benionstunneln och sade: "Aldrig, den här, Lazarus. Du är fri att ströva omkring i alla katakomberna, utom den här – aldrig, den här." Ändå låg kanske den nakna sanningen om Nyfikenhet i dess förmåga att framkalla tillräckligt med frestelser för att ge näring åt begär lika vilda som de i vilket bestiskt hjärta som helst. Dessutom, vilket odjur var kapabelt att följa den kalla disciplinen av egensinnig

okunnighet, till och med att ignorera dess brinnande nyfikenhets kväljningar? Lazarus steg genom klirrande kedjor och mot den höga dörren när ett hav av mygg och pappersliknande fiskar slöt sig bakom honom. Han öppnade den höga dörren och slängde den på vid gavel.

Duns! Klunk-klunk-klunk! Lazarus hoppade åt sidan och väste åt ett huvud som tumlade ut och rullade över stenplattorna. Plötsligt bakom det dånade ett moln av insekter fram ur den öppna dörröppningen, steg upp i takbjälkarna som en miljon små exoskelettala änglar, släppta. Kvinnans huvud gungade stilla och stirrade upp på Lazarus med mjölkiga ögon, dess hals spillde larver i en krämig hög. Lazarus snurrade undan och slöt ögonen, som om det skulle hjälpa honom att befria sina sinnen och stoppa den hemska händelsen från att fastna i hans minne. Ändå, liksom varje tidigare händelse som han så levande kunde minnas – var det för sent, eftersom hans bildsköna minne var både gåva och förbannelse, för att ens kräva att han skulle uppehålla sig vid de finaste detaljerna i även de värsta händelserna i hans livserfarenheter – som även nu, med sin krämiga hög.

Lazarus hostade och kvävdes av myggor. Han vände sig mot den höga, trasiga dörren och trängde sig närmare. Genom den öppna dörröppningen upptäckte han ett mycket brett men grunt angränsande rum, som verkade sträcka sig över hela den södra väggens längd. Medveten om att han befann sig i ett fiskhus, fick Lazarus den troliga orsaken till rummet, som i sig fungerade som ett separat och mer hygieniskt utrymme för förvaring av saltad och rökt fisk. Bakom en stängd dörr verkade dock det smala rummet tjäna ett motsatt syfte, det hindrade dess innehåll från att förstöra hela byggnaden. Med dörren öppen fann Lazarus golvet i rummet fyllt med nakna och halshuggna lik. Kanske femtio eller fler, alla var kroppar av kvinnor i olika storlekar. Och alla låg de i en exakt formation, med armarna längs sidorna och halshålen riktade norrut, mot dörren. Sammantaget kunde kvarlevorna ha liknat en noggrant staplad träsnöre – eller en trave vikta kläder, eller till och med en exakt rad skor. Och liksom kläderna uppvisade liken gradvisa grader av förnedring allt eftersom – allt närmare golvet – distinkta kroppsliga drag blandades till en mörk gryta av avancerad förruttnelse.

Den nedersta raden var ett sömlöst lager som kunde ha liknat kokande beck, eftersom det virvlade av insekter. Och ovanpå hela den hemska högen låg sömniga huvuden och stirrade inte på något annat än kanske det mest hopplösa av alla mänskliga tillstånd.

"Argh!" Lazarus rusade bakåt, hämtade det felplacerade huvudet och kastade tillbaka det i

rummet och smällde igen den höga dörren. Han stapplade mot bordet som stod mitt i fiskhuset, med huvudet i rörelse. Återigen svepte han över den smutsiga inhägnaden och hans blick landade på den frestande ytterdörren. Bakom den visste han att luften var ren och marken fri från myror och kackerlackor. Men med det mjuka röda skenet som blödde under tröskeln visste han också att Döden dröjde sig kvar vid dörren. Gryningen hade äntligen anlänt – fiskhuset var hans tillflyktsort för resten av dagen. Han stampade insekter ur sina stövlar, klättrade upp på bordet och inspekterade kort takbjälkarna innan han hoppade bland dem. Han satte sig gränsle över bjälkarna och sträckte ut sig, vänd mot dem. Där låg han, säker från himlens eldiga vagn och det helvetiska, insektsbeklädda golvet. Och i det yttre ett limbotillstånd, där han hängde mellan himmel och helvete, flydde Lazarus in i ett mer en välkomnande drömvärld.

~*~

Dunk-dunk-schhh! Dunk-dunk-schhh! Lazarus rörde sig till en oroande och onaturlig serie ljud som kunde ha liknat ett stort odjur som kröp över en fuktig mark, upprepade gånger slog sina tunga framben i leran och släpade sina livlösa bakdelar efter sig. Lazarus hörde de tunga andetagerna mellan trappstegen, och han mindes en dag i brunshålet i klosterkatakomberna, då väpnare Thateus trodde att ett monster hade attackerat väpnare Miguel. Sannerligen, Lazarus hörde nu ljud liknande de, som han föreställde sig som tillhörande ett andfådd och sårat havsdjur, som kämpade för att häva sig från strandlinjen och hitta sin slutliga plats att gro på.

Lazarus rullade åt sidan och grimaserade, gnuggade sig där hans svävande tyngd pressade hans bröst och ben mot träbjälkarna. Han reste sig och hukade sig upp på bjälkarna innan han stirrade på tröskeln till ytterdörren och dess röda glöd. Det karmosinröda ljuset som han en gång mindes hade nu fått en annan nyans av rött – ett döende rött – och han visste, av den ihållande smärtan från takbjälkarna, att gryningen äntligen hade minskat till skymning. ”Snart skulle natthimlen vara hans”, försäkrade han sig själv. Ändå fick han syn på förbipasserande skuggor när de bröt igenom tröskelns glöd. Ljuden tilltog. Han höll andan; hans hjärta bultade. Om dörren skulle öppnas för att låta även en tunn ljusstråle reflekteras –

Pang! Dörren slog upp. En stråle av solljus sköljde över golvet och delade upp en

ett böljande hav av kackerlackor. Vågor av insekter krusade sig in i skuggorna. Lazarus vände bort sitt solbrända ansikte och slöt ögonen. Han ryckte till och bet ihop käkarna och höll sig som en staty. I sitt blinda och vaksamma tillstånd hörde han den oroande störningen bära in i fiskhuset – som om det släpande och väsande havsdjuret fann byggnadens härskna interiör vara en mer tilltalande plats att dö på. Ändå förvandlades det tydliga ljudet av ett odjurs dunkande framben till det mer distinkta ljudet av en mans stövlar som slog mot stenplattorna. Dörrgångjärn knarrade och det bländande ljuset av dagsljus dämpades. Lazarus öppnade ögonen. Han tittade ner på hittade en man som stod med ryggen mot fiskhusets insida och kikade genom springan i den nästan stängda dörren. Han uppförde sig som en misstänksam eller en busig man, han gömmer sig inombords och spionerar utanför.

Från skuggorna ovanför takbjälkarna såg Lazarus inkräftarens baksida: en ganska kraftig man med ett tjockt, fettigt, svart hår. Lerfläckar kantade nederkanten av hans krämfärgade mantel; och under hans mantel fick Lazarus syn på ett par svarta stövlar som liknade hans egna, täckta med lertjockor. En rad leriga fotspår ledde bort från mannens stövlar och mot mitten av rummet. Först när han tittade mot det skadade bordet fann Lazarus den troliga orsaken till det släpande ljudet, som han tidigare hört – han fick syn på en slapp och fin hand som låg uppåtvänd på golvet. Men från sin utsiktspunkt såg Lazarus inte mer av ägarens arm eller kropp, eftersom den långa bordsskivan skymde all sikt, förutom den bleka handens. Ändå vågade han inte försöka få fram ytterligare detaljer och riskera ett knarrande från tvärbalkarna.

Till slut smög mannen sig bort från dörren och hämtade facklor från den höga hinken. Därefter öppnade han locket på den mindre hinken, fuktade facklorna i olja och gick runt fiskhusets utkanter medan han satte facklorna i väggfästena. Med några knuffar med en eldlåda fick han hela inhägnaden att glöda av flammande facklor. Sedan återvände han till ytterdörren och kikade kort ut innan han förseglade den med en kraftig tvärstång. Till slut snurrade han om och stirrade på arbetsbänken mot bakväggen, med dess prydliga högar av kläder och skor. Han klappade en gång och höll fingertopparna på sina bedjande händer mot sina leende läppar, som för att uppskatta den utsökta festmåltiden. Lazarus noterade de finare detaljerna i sina drag: olivfärgad hy, ett svart, seigt skägg, mörka ögon och en utåtriktad, näbbliknande näsa. Även om mannens ansikte verkade främmande för Lazarus, låg det mest oroande draget i

onaturligt utrymme i hans ögon – på ett så till synes köttigt ansikte gav mannens smalt isärsatta ögon en ganska oroande cyklopisk blick.

Genast förändrades mannens ansikte; hans flin blev en rynka under en hård panna. Han gick framåt, lyfte en livlös kvinna från golvet och placerade kroppen på längden ovanpå bordet. Han stödde kvinnans armar bredvid henne och placerade henne centrerad på bordet, och justerade hennes hållning som han kunde, en docka i naturlig storlek. När Lazarus tittade ner på henne verkade hon återgälda honom en vid, blåögd blick som ropade högt med en djup desperation. Ändå, den förmedlade skräcken i Hennes ögon stod i skarp kontrast till det nöjda uttrycket i hennes avslappnade ansikte – hon tycktes se på honom med stridande känslor av avsky och självtillfredsställelse, lika präglade av den förkrossade blicken och det subtila flinet gömt i mungipan. Och där låg hon, kikade upp på honom, borrade sina ögon genom hans egna, och kanske in i himlens källare, just när mannen började ta av henne kläderna. Försiktigt och noggrant rörde sig mannens fingrar som en kärleksfull mors fingrar med sin sängliggande dotter, där han noggrant vek varje stygn av klädsel och staplade det bredvid det bordspända liket.

Lazarus vacklade och höll sig fast vid en takbjälke för att återfå balansen. Han kupade handen för munnen och grimaserade av en oväntad våg av illamående som sköljde över honom. Genom ett stadigt surrande av flugor och klickande insekter hörde Lazarus varje tungt andetag från mannen, komplett med dess stadiga gurglande av slem; och han såg mannens feta fingrar när de graciöst slätade ut och vek det sista klädesplagget. För Lazarus verkade fingrarna inte passa händerna på en erfaren fiskare, eftersom de verkade fylliga och ömma; till skillnad från de längre, smalare och tjockare fingrarna på hans far – eller hans egna, för den delen.

Mannen bar likets kläder och skor till bakväggen, där han placerade dem under arbetsbänken och bland den prydliga samlingen av andra mänskliga kläder. Där stannade han kvar, med ryggen mot Lazarus, och sysselsatte sig med saker på diskbänken. Lazarus ryckte till när mannen ropade tillbaka till honom från andra sidan axeln: "Jag är Fiskaren – alla människors fiskare; och du ska inte lämna härifrån! Nej; ingen slipper ut ur fiskhuset när han väl är inne – inte en enda!"

Lazarus höll andan.

Fiskaren fortsatte: "Tror du mig inte?"

Lazarus vägrade svara och mannen stack spetsen på en flåkniv i arbetsbänken och skrek: "Med tanke på din fortsatta tystnad antar jag att du inte tro det. Ändå ska jag lära dig något annat. Ingen kan gömma sig för mig; inte ens du. Jag ser allting – särskilt Djävulens gärningar och gärningar!"

Ändå vägrade fiskaren att titta på Lazarus, utan höll istället ryggen mot honom och skrapade ihop saltklumpar till en hög innan han krossade dem till en hög av finkorniga korn. Han svepte det lösa saltet i handflatan och gnuggade det över armar och hals, som om han badade sig. Och i ett plötsligt anfall av överdrivna kvävningssljud lossnade han flytningar från halsen och spottade ut dem bredvid sin stövel. Kackerlackorna flydde. "Jag ska fråga dig bara en gång till", ropade fiskaren tillbaka och grep tag i kniven från bordsskivan. "Tror du mig inte, djävulslev? Ge mig svar!"

Medan han kände sig helt blottad bland de öppna takbjälkarna och blev alltmer yr, erkände Lazarus sig besegrad. Han suckade och funderade över sin presentation som en flygande kristen –

Mannen rusade bort från arbetsbänken och svingade sin kniv medan han grep tag i det nakna liket i håret. "Svara mig, häxa!" Han skakade på den döda kvinnans huvud, pressade bladet mot hennes hals och skrek åt henne: "Tror du mig nu?"

Lazarus knöt tvärbjälkarna, tittade mellan benen och ner på de till synes fantastiska händelserna under honom.

"Ah! Så nu bekänner du", utbrast fiskaren till liket; "När allt är förlorat – när du inte har något färdigt försvar!" Men å andra sidan, likt en kärleksfull mor, drog han en djup suck och log innan hon försiktigt strök håret på plats och sa: "Sov lugnt, min kära." Han slickade hennes ögonvita och tröstade henne ytterligare, och med en svag viskning som Lazarus fortfarande hörde; "Ingen anledning till tårar. Häxor får inte gråta – bara vackra små blommor känner deras sorger."

Lazarus såg på när fiskaren återvände till arbetsbänken. Mannen vässade sin bladet mot ett brynband när han ropade tillbaka, till synes för att svara på en outtalad fråga från den döda kvinnan: "Ja, det är du – och vackrare än de flesta. Varför?"

Lasarus huvud simmade; hans mage rullade. Lata flugor plågade hans ansikte.

Mannen fnissade för sig själv och tillade högt: "Aldrig med dig, älskling. Du kan inte fresta mig. Jag förstår din list: att låtsas vara en blomma bara för att dölja dina onda frön."

Lazarus kvävde en hosta. Han svepte över byggnadens insida. Först då insåg han orsaken till sitt illamående, medan de stigande facklansångorna stadigt samlades mot taket och stal luften från honom – han kunde inte stanna kvar i takbjälkarna.

Han tittade mot tröskeln till ytterdörren och fann en dödlig dos av dagsljusets sista strålar fortfarande dröja sig kvar utanför – han kunde inte lätt fly från fiskhuset. Han vände sig om och tittade på den höga, trasiga dörren innan han återvände till fiskarens breda rygg, trots att hans smygande hostbehov gjorde sig alltmer påtagligt. Han kände inget annat alternativ än en pressande konfrontation och en övertygande presentation av sig själv.

Han rörde sig smygande och höll händerna mot bjälkarna medan han försiktigt sänkte sig ner över den döda kvinnan. Sedan fick han fotfäste på båda sidor om henne medan han stod ovanpå bordet. Hans blick lämnade aldrig fiskaren medan han hukade sig över henne. Han höll andan och samlade all kraft i sina lemmar, förvridde sin hållning och förflyttade sin tyngdpunkt, tills hans stövlar tyst nuddade golvet. Han steg som en katt mot den gallerförsedda ytterdörren och stannade strax innan dess glödande tröskel. Ändå, innan han vände sig om – innan han hann lyfta handen och hålla tillbaka sig – hostade han.

Lasarus och fiskaren vände sig om så att de mötte varandra. I sin tur, den förskräckte mannen tappade sin kniv när den snurrade över stenplattorna och föll stilla mot norra väggen.

Lasarus slet blicken från kniven, bredde ut vingarna och väste åt fiskaren.

"Håll er borta!" skrek mannen och drog sig tillbaka till södra väggen.

Lasarus samlade sig själv och sina vingar och förblev vakt vid dörren, som han ännu inte hade råd, öppnades för dagens ljus. "Stanna kvar där du står."

"Åh, jag ska – bara här – precis här, om du vill", stammade mannen och klappade på murstenar bredvid honom. Kackerlackor flydde. Han kastade en blick över byggnaden, dit hans flåblad låg.

Lasarus blick följde hans; han morrade. "Låt den ligga!" De möttes av blicken över mittbordet och dess kropp. "Sätt dig där du står." Men när mannen stod kvar tillade Lasarus: "Jag ska snart lämna den här platsen. Om du sitter, så ska jag också sitta; och ingen av oss ska skadas." Tillsammans hukade de sig långsamt och, precis när deras gemensamma synfält passerade under kroppen och slaktarbordet, återfångade de den andres obrutna blick. Och där satt de, på hälarna, och undrade tyst över varandra.

Till slut kontrollerade Lazarus tröskeln bakom sig igen, med dess dämpande skenet.

"Du väntar på skymningen, eller hur?" frågade fiskaren.

"Jag lämnar er snart", sade Lazarus.

Mannen nickade. "Kanske det. Skymningen kommer snart nog." Han stönade och ställde sig om för att sitta rakt på golvet. Han lutade ryggen mot väggen och lyfte knäna för att vila armarna ovanpå dem. "Hur kom du in genom en förseglad dörr? Frammanade den här häxan dig? Vad är du? En sorts demon?"

"Jag satte mig i takbjälkarna. Jag är ingen demon."

"Ah! Och naturligtvis skulle du inte vara en demon; men dina vingar och tänder vädjade till frågan." Mannen harklade sig och presenterade sig; "Amad, jag är – *Amad Gaston*; son till *Barabass Gaston*. Om jag får fråga; under vilket förnamn

är du känd?"

"Lasarus – en flygande man", svarade han kort.

Mannen böjde långsamt och djupt sitt huvud. "Äran är min, Lasarus; den flygande mannen."

Lazarus knäppte en grund returbugning.

Den nyfikne fiskaren tystade den kvardröjande tystnaden mellan dem och sade:

"Även om jag är en utmärkt fiskare, en bevandrad skrivare och vis på många underverk av världen, jag måste erkänna att ditt bevingade utseende djupt plågar mina känslor. Ja, om jag bara vore en vanlig gudfruktig man, skulle jag kunna svära dig att vara Djävulen själv." Han ryckte på axlarna. "Men eftersom jag inte är en sådan man; och som sådan kan du inte vara Djävulen, kanske jag borde tolka detta slumpmässiga möte som bara en läxa till ännu ett av världens underverk – det med en flygande människa i kött och blod."

Han lutade sig fram och nickade. "Du talar sanning? Du är bara en flygande

"Man, och du ska snart ge dig av, eller hur?"

"Jag ljugar inte", svarade Lasarus. "Jag är en kristen flygare; och jag ska snart ge mig av."

"Tja, jag är inte kristen", förkunnade fiskaren. "Men jag ljugar inte heller ; jag är den goda och hederliga man som jag högt förväntar mig av mig själv." Med högt panna borstade han håret bakåt, som för att visa upp en bättre sida av sig själv. Sedan sträckte han ut sina naglar och granskade dem. Därefter spetsade han läpparna, lade ett finger mot dem och funderade – kanske för att överdriva uttrycket av sina oklanderliga förmågor. "Ah!" Han knäppte med fingrarna och pekade mot Lasarus. "Jag har förstått namnet på det."

"Namn?"

"Ja; titeln på versen som jag ska skriva om mitt möte med dig. Det ska bli ett fängslande verk." Han flinade. "Och hela världen ska förundras över det." Han sträckte ut armarna mot taket och viftade med armarna, som för att rikta sig till hela himlen. "Och versen ska ha titeln '*Den bevingade demonen, som kallar sig kristen*'."

"Det vore en lögn; och du påstår att du inte ljugar", sa Lazarus.

"Skulle det göra det nu? Du förstår, till och med en demon kan påstå att han inte ljugar. Och vilken gudfruktig man som helst som ser dig kan svära att du är en demon."

"Men du sa att du inte är gudfruktig."

"Sant; men de män som skulle kunna läsa en sådan vers – ja, de fruktar sin Gud." Han ryckte på axlarna. "Kanske det handlar om detta: orden från en flygande man, som påstår sig vara gudfruktig, står i kontrast till orden från resten av den gudfruktiga världen, eller hur?"

"Jag är inte en demon. Att skapa falskt vittnesbörd i sig vore en lögn", tillrättavisade Lasarus .

"Till vem? Hur kan ditt enda påstående motbevisa hundra påståenden om motsatsen?"

Hur kan du ha rätt och hundra män fel? Är du så gudomlig att du kan påstå något sådant?"

"Jag vet denna sanning bättre än någon annan antar att veta: Jag är en kristen flygande man – inte en demon som låtsas inte vara en demon."

"Men vem kan argumentera hundras röst mot en enda?" Han lutade huvudet.

"Hundra män kan ha fel, inklusive jag, om de felaktigt antar det som har rätt."

"Åh, fantastiskt!" utbrast fiskaren och klappade händerna. "Med dina få ord

till försvar, du har bemött tusen, tusen mäns påståenden!"

Lasarus rynkade ansiktet. "Vad håller du på med?"

"Jag talar med dig. Och jag sitter, som du begärde."

"Nej, varför gör du vad du gör mot dem?" Han pekade mot liket.

"Åh, häxan", svarade han med en tjurig vinkning, "De är alla likadana, lockande mäns goda hjärtan för ond vinning. Hör inte av henne."

"Du dödade henne?"

Mannen fnissade. "Häxdödare dödar häxor, min gode man. Det är vad vi gör."

Och eftersom du är den kristen du påstår dig vara; du har hört talas om häxor och heliga inkquisitioner, eller hur? Han pekade mellan dem båda och frågade vidare: "Om jag inte ödmjukar mig för att ta ansvar för det, vem skulle då kunna göra det, annars? Du?"

"Gör du det för Heliga stolen? Kyrkan sa åt dig att mörda kvinnor?"

"Häxor, trollkarlar, kärringar och trollkarlar är inte kvinnor; jag dödar inte kvinnor och barn."

"Det är något fel på dig."

Mannen lutade huvudet och låtsades vara en trevlig överraskning. "Jaha? Och berätta om det."

"Jag såg dig, innan du viskade till henne – din tunga i hennes öga." Lazarus skakade på huvudet. "Jag tror att du kallar henne en häxa bara för att stjäla hennes kläder och skor."

Lasarus såg fiskarens ansikte förvandlas till sten. Plötsligt tycktes det spricka av hans vrål. "Kom inte in i min enkla boning och försök inte ge mig rådgivning, flygande man! Du vet ingenting om mig; eller om min avskyvärda plikt till rättrådighet; eller om häxornas sluga metoder!" Han kastade en glimt av klädhögarna innan han riktade blicken mot flåkniven. Mannen vände sig mot Lazarus och kisade. Lazarus höll tyst för att inte ytterligare hetsa upp fiskaren. Mannen lutade sig framåt med sitt utåt sett feta ansikte.

Under det disiga skenet från ficklampan och genom en virvlande cirkel av flugor studerade Lazarus hans ögon – alla tycktes de smälta samman inåt och anta bilden av det enda monstruösa klot som för alltid stirrade på honom. Mannen murrade: "Jag kan se klart igenom dig. Vi är helt olika; du och jag. Du låtsas bara vara vis genom att upprepa andras ord; medan jag talar och skriver mina egna ord, eftersom jag är vis."

Mannen slappnade av och flinade. "Hör mig, i dag. Jag ska skriva om dig, åh, ärorika Lazarus, en evig vers av en rättfärdig och

den pretentiösa flygande mannen som fann skam i Sanningens ljus och hukade sig i Visdomens skuggor. Jag skall avtäckas helt och göra dig naken i

världen." Fiskaren blinkade och fnissade och tillade: "Eftersom jag är helt skild från er, och har både metoder och medel för att underhålla människors sinnen."

Lasarus spände hakan och drog ett djupt andetag innan han svarade honom med Skriften och granskning; "Visheten är från Gud. Du tycks mördra för att åtrå kvinnokläder . Och – vad gjorde du med hennes öga?" Han skakade på huvudet. "Nej, ditt hjärta är inte från Gud."

Fiskaren rynkade pannan. "Gud? Vem är Gud – din?"

"Det finns bara en, Herren Gud, den Allsmäktige, som är i himlen."

"Jag förväntade mig ett sådant svar. Du har ju trots allt din tro att försvara. Din tros lärare har lärt dig att svara just på det sättet, när andra människor ifrågasätter din Gud.

Ändå kan du, för att försvara din tro, inte ange några skrivna eller talade ord som jag inte redan har förutsett, och kan upphäva, enbart genom visdomsvittnesmål, förnuftets reflektion eller omvända motfrågor . Så bespara dig själv mödan att samlas där jag kan komma att misslyckas med dig, särskilt med tanke på din egen tro." Han lutade huvudet och log, i väntan på Lasarus svar.

"Du saknar Gud."

Mannen rynkade pannan, kanske förväntade han sig mer av honom.

En minut av tystnad uppstod mellan dem, förutom det stadiga zoomet av insekter och ett sprakande ljud från brinnande facklor.

Lazarus granskade återigen det karmosinröda skenet under dörrtröskeln när fiskaren ropade till honom: "Du vill veta hur jag blev så olik de flesta, eller hur? Jag kan känna det. Om du bryr dig så mycket om att veta, då ska jag berätta för dig." **hur det hände."**

Lazarus ryckte på axlarna – skymningen kom inte tillräckligt snart för honom. Han nickade. "Jag vill veta. Berätta allt för mig."

Mannen flinade och nickade till svar. "Som jag förväntade mig...jaja då; det ska jag göra. Som Det hände sig att mina föräldrar tillhörde olika kungadömen, med hav ifrån varandra; men en dag, när de båda letade efter snäckor på en strandsträcka på Sardinien, korsade deras fotspår och de blev förälskade. Trots sina olika trosuppfattningar gifte de sig i hemlighet och svor en ed mellan sig att de inte skulle visa respektlöshet eller utmana den andres tro. Efter en hel säsong i deras ovanliga allians föddes jag. Och eftersom jag var deras barn, gick de med på att lära mig båda sina trosuppfattningar, som

fast de hörde ihop – som två berättelser om liknande händelser. När jag blev gammal nog att ifrågasätta skillnaden mellan dem, svor mina föräldrar också mig till tystnad, så att jag aldrig berättar för andra om min ovanliga tro eller mina föräldrars olika religioner. Vi bodde trots allt i min fars rike, och dess visa män och stammens äldste förbjöd alla uttryck för en motsatt religion. Min far var en verkligt god man, eftersom han tillät min mor att i hemlighet utöva sin tro, samtidigt som han visste att hans huvud lätt kunde hitta änden på ett blad, om hon bekände sin sanna tro för de äldste. Ändå, i deras odödliga lojalitet,

"De äldre förblev inte klokare. Och med tiden omfamnade jag en gång inte en, utan sju gudar totalt." Fiskaren granskade Lasarus ansikte.

"Sju?" frågade Lazarus med en avsiktlig nick medan han fick ytterligare en glimt av den fortfarande glödande tröskeln. "Varför, så många gudar?"

Fiskaren knäppte med fingrarna och gav honom ett blygt leende. "Jag förväntade mig en sådan fråga."

Och likt en blixtrande och övergående *déjà vu* i sitt inre öga, mindes Lasarus att han redan hade förväntat sig att mannen skulle skryta med: *redan hade förväntat sig en sådan fråga*. Dessutom visste han på något sätt att mannen kunde fortsätta att tala om sig själv ända till nattens inbrott.

"Javisst. Jag vördade sju gudar totalt", fortsatte mannen med att säga och lyfte tån på sin stövel medan han såg en krypande skalbagge närma sig honom. "Min vise far bad till sex gudar och min vänliga mor bad till bara en – hennes var din alldeles egna, som du nu försvarar som den enda." Mannen sänkte sin stövel; insekten sprack upp och han log mot Lasarus. Han lutade sig framåt och tillade: "Du förstår, jag vet allt om din Gud – det var bara *en* av mina."

"Antingen accepterar du Honom, eller så gör du det inte", erbjöd Lasarus. "Och eftersom du redan känner Honom, men ändå väljer att avvisa Honom, förstår jag att det finns föga jag kan erbjuda för att övertyga dig om motsatsen." Lasarus tittade på honom och frågade: "Kanske fanns det något som vände dig mot Honom?"

Fiskaren blängde på Lasarus. Sedan kvävdes han högljutt och harklade sig, som för att försköna ögonblicket av upphostning. Han spottade ut slemmet bredvid sin stövel och gav Lasarus en skarp blick. "Var snäll och låt mig avsluta min

ord innan du uppmanar till ditt struntprat.”

”Förlåt mig”, sa Lasarus.

Han harklade sig igen och mildrade blicken. ”Ja, allt tog slut när mamma förstod att min far i hemlighet uppvaktade andra kvinnor.” Han skakade på huvudet. ”Det fanns så många hemligheter mellan oss. Mor var lika passionerad som han, vis.” Han suckade. ”I sitt utbrott av ilska tog hon hans svärd medan han sov. Ändå vaknade han och, i den nästan sömniga förvirringen, och i tron att hennes skugga var en inkräktares, dödade han henne – död där hon stod. Hon skulle inte ha skadat honom; hon dyrkade honom som den uppgående solen.”

”Jag beklagar din förlust”, svarade Lazarus och fick en glimt av tröskeln.

”Åh, jag antar att du är det”, sa mannen med en tung sarkasmisk ton. ”Ändå; jag vaknade följande morgon utan att veta något om vad som hade hänt. Jag minns dagen fortfarande tydligt – liggande i sängen, med den varma solen, sångfåglarnas kvittrande, de tunga ångorna från gröna dalar och mina tackböner till mina många gudar – omedveten om att min döda mor och gråtande far låg alldeles bredvid mig i det andra rummet.” Han viftade avfärdande med Lasarus. ”Ja, jag vet att ni hyser medlidande med mig – det behövs inte, goda herre.”

Lazarus ryckte bara på axlarna.

Mannen fortsatte: ”Förkrossad över förlusten av den enda sanna kärleken i sitt liv tog min far sitt eget liv kort därefter; men innan han dog krävde han att jag skulle svära en ed till honom: att jag helt skulle överge hans tro och omfamna min mors – hennes ende, Herre Gud, den Allsmäktige. Jag var missnöjd med honom; jag vägrade. Så han grät; sedan dog han, och jag fann mig ensam, och med sju – sju gudar som, mellan dem alla, inte kunde skydda ens en man och hustru från deras egen odödliga kärlek till varandra.” Han lutade sig framåt och sökte återigen Lasarus ansikte.

Lazarus nickade. ”Sju.”

”Sju”, utbrast mannen och höll upp lika många fingrar. Sedan klappade han en gång och flinade. ”Så jag begravde båda mina föräldrar, var och en enligt sedvänja, och lämnade nio gravar i sanden innan jag övergav mitt fädernesland.”

”Nio?” kände sig Lazarus tvungen att fråga.

Fiskaren flinade. ”Precis lika många; eftersom jag begravde din Gud i de där raderna även av gravar.”

Lasarus tillrättavisade honom. ”Han är den förste och den siste, och hans ord skall aldrig förgås.”

”Med min skarpa återgivning tror jag att hans var den tredje graven. Och hur är det med orden?

Jag är poeten, odödlig. I ord kan jag aldrig dö, min ärorika Lasarus, som är den flygande mannen.”

Han knäppte med fingrarna och väste, som för att visa en hemlighet, ”Så länge en enda själ lyssnar, lever jag vidare för att visa ord. Detta är sanningen. Jag är – jag.”

Tystnaden mellan dem var bara ett ögonblick, sedan den brutits av fiskarens anfall . av skrikande skratt. Han slog händerna upprepade gånger mot golvstenarna och utropade över sitt trummande: ”Säg mig nu, åh Lasarus, den flygande mannen! Vilken var den sanna tron; och vilken var falsk? Skynda dig! Svvara mig! Svvara den visa poet, låt oss inte alla falla döda utan en!”

Lasarus reste sig. ”Sluta!”

Mannen skrattade och pekade anklagande mot honom. ”Som jag förväntade mig! Det smärtar dig att tänka på din lilla plats i den här världen.” Han lutade sig mot väggen, fortfarande fnissande och skakande på huvudet. ”Åh, vilken sorg de känner när de betänker möjligheten att de har fel om det som de önskar ska ha rätt.”

Åh, det tvivel som syn och förnuft för med sig till blind tro.” Han tittade rakt på

Lasarus. ”Kan du inte känna den oroande känslan i din självuppfattning?”

Lasarus hukade sig igen, med blicken fäst vid mannens väderbitna ansikte – och hans ögon. Han tillrättavisade honom. ”Jag kan känna att det finns många falska trosuppfattningar, och deras profeter; emellertid vet jag att min tro på Gud den Allsmäktige är den enda sanna tron.”

”Lög!” skrek mannen och slog i golvet. Tända flugor flög. Han korsade hastigt armarna och kramade sin överkropp hårt medan han gungade fram och tillbaka, stirrade i taket och skramlade ord som han tycktes kunna och säga utantill. ”Det finns inga gudar. Det finns ingen himmel. Det finns inget helvete. Det finns varken änglar eller helgon, inte heller

demoner eller djävlar.” Han gungade upprepade gånger och stirrade uppåt, och presenterade sig som försvunnen i sitt eget sinne medan han fortsatte: ”Inga tecken på dem finns – inte någonstans – ingen bekräftelse – inte en antydning – ingen tillstymmelse –”
”Ljug”, svarade Lasarus bestämt och riktade mannens uppmärksamhet mot honom.
”Skriften är den bekräftelsen. Det är er Högste Herres och Frälsares Ord, vilket ni förnekar.”

Mannen gungade stilla och Lasarus såg en plötslig förändring i hans uttryck; hans sinnelag tycktes förändras i farten – omedelbart från ansiktet på en ostyrig person i till synes mental oordning, till en orubblig man med ett distingerat och högdraget uppträdande. Han höjde hakan och tittade ner på sin näbbliknande näsa mot Lasarus. ”Din skrift, som du kallar den, är bara den kombinerade ansträngningen av sedan länge döda och fanatiska skrivare som önskade att alla efterkommande skulle höra deras ord som ett enda ord – som det enda ordet om Gud och tro som de föreställde sig mellan dem. Det råkar vara så att människor skriver om gudar och demoner, eftersom gudar och demoner aldrig har skrivit om sig själva.” Han skakade med fingret mot Lasarus och nickade. ”Kanske undrar du hur det kommer sig att jag kan veta så stora saker.”

”Jag undrar inte”, muttrade Lazarus och kontrollerade dörren igen.

”Och jag ska berätta för dig”, fortsatte fiskaren – omedveten om hans anmärkning. ”Under mina många resor – till olika länder och dess folk – har jag stött på många sådana skrifter som din skrift, alla förkunnar de att de är heliga ord.”

och gudomliga dekret från gudar. Jag såg många former av dem: pergament, lerkärl; sten- och trätavlor; ristningar på trädstammar; till och med ärr och märken i ansiktet och magen på människor, som påstod sig vara gudomligt och smärtfritt inskrivna medan de sov.” Han klappade händerna. ”Och kanske du vill veta vad jag förstod vara det vanligaste mellan dem?”

”Jag önskar det inte, ” anmärkte Lasarus.

Ändå envisades mannen. ”Deras likhet var att oavsett vad de förmedlade som ett gudomligt budskap, hade de alltid en annan del av sitt budskap att läsa, att det gudomliga budskapet var absolut sanningen, så att alla andra påståenden om motsatsen var falska. Och varför skulle din skrift kunna skilja sig från resten av dessa 'gudomliga'

budskap', eftersom det också förkunnar att andra religioner och gudar är överkliga, förutom de som det strävar efter att göra verkliga? Varför det, för att det inte bara ska vara ytterligare ett 'gudomligt budskap' bland många? Säg det; vilken större sanning finns i det? Och hur kan du förneka min sanning om det?" Han flinade och blinkade.

Slutligen tillrättavisade Lazarus honom. "Sanningen är att du inte accepterar Herren och hans ord. Precis som andra ifrågasätter det, vilket de inte accepterar eller förstår, så gör du detsamma. Det är ditt förnekande som är ditt undergång. Och om du verkligen omfamnade Guds ord, vår himmelske Fader, då skulle du inte påstå att du talar sanning och förneka Skrifterna i densamma. Du kan inte förneka denna sanning, om inte genom lögner."

"Åh, men jag kan – och har gjort det", svarade fiskaren. "Jag ljuger inte. Jag är en god och rättfärdig man – till och med hederlig."

Lazarus tittade på liket på bordet och skakade på huvudet. "Nej; du är en ond man som bara låtsas vara god. Du erbjuder inget gott motargument mot Gud, förutom din brist på tro på Honom och Hans Ord."

Lazarus fick syn på en fluga som kröp över fiskarens panna; den stannade mitt mellan hans ögonbryn.

Mannen verkade omedveten om insekten i pannan när han fnissade och svarade: "Jag vinner ingenting på att rubba din tro. Bara du kan förlora på att den avfärdas, inför Sanningens orubbliga ansikte." Han räckte fram handflatorna och ryckte på axlarna. "Du
"Du, sanningens börda vilar hos dig, inte mig, eftersom jag inte påstår att gudar är verkliga." Han log brett medan Lazarus såg flugan krypa över hans ansikte innan den grävde sig ner i hans skägg.

"Gud är verklig. Det finns inga andra gudar före honom. Han är – jag är", sa Lazarus.

"Är? Är?" utmanade mannen honom. "Och om jag sa till dig att din Gud ligger bakom det där
"Dörren", frågade mannen och pekade mot den höga, trasiga dörren, "skulle du tro mig?"

"Jag skulle tro dig."

Fiskaren lutade huvudet och rynkade pannan. "Varför skulle du blint kunna tro mig när sanningens börda borde vila på mig att bevisa att din Gud finns bakom dörren?"

"Kanske kan du inte se sanningen eftersom du letar efter vem som ska bära bördan av den?"

"Mycket bra då", sa han till synes fundersamt, lade ett finger på hakan och sköt bort den en gång inbäddade flugan från skägget, "Eftersom jag inte öppnade dörren och avslöjade någon sanning i mitt påstående, hur kunde du då komma att tro mig i förväg?"

"Jag väntade mig en sådan fråga", svarade Lasarus. "Jag behöver ingen dörr som öppnas för mig." att veta att Guds Ande är överallt och i allting. Han är bakom den dörren; i dessa murstenar; i takbjälkarna –"

Han viftade bort en fluga från ansiktet och stack ett finger mot liket. "Han är till och med i hennes."

Mannen avfärdade honom med ett fniss och skakade på huvudet medan Lasarus fortsatte:

"Vem skapade henne, om inte Herren, till Gud? Och vem skapade bergen och floderna, eller solen och månen? Har du?" Han skakade på huvudet. "Nej; Gud den Allsmäktige skapade allting – det stod skrivet i Skriften. Så du kan lämna din dörr stängd och vila, förvissad om att allt omkring dig är bevis på Guds närvaro."

"Jag tror inte det", svarade mannen. "Det enda beviset du erbjuder är att visa mig att mitt fiskhus finns – att häxor finns – och att allt finns här, som borde vara här." Han sträckte upp händerna i luften.

"Men du har ändå övertygat mig om att din

Gud är något mer än din önskan att han ska vara verklig – för att du naturligtvis inte ska önska att uppenbara Honom för mig genom häxans öga eller månens ansikte. Skulle du kunna visa mig det? Jag skulle sannerligen kunna bli fylld av tacksamhet för det."

Lazarus tittade på medan fiskaren lutade sig framåt och smygande kastade en glimt över fiskhusets golv och mot sin flåningskniv.

"Och jag skulle vilja att du stannar kvar där du sitter", murrade Lasarus.

Mannen lutade sig mot väggen och suckade. "Svara mig detta; om det inte fanns några stenar, timmer, häxor, berg eller ens en sol – om det inte fanns någonting, hur då

Kan du fortfarande tro att din Gud existerar?"

"Om det inte fanns någonting, skulle jag också vara ingenting och kunde inte veta någonting." Men eftersom jag är jag, vet jag att Gud också existerar, eftersom jag inte skapade mig själv."

Mannen spände hakan och funderade över Lasarus svar. En kort tystnad dröjde sig kvar.

Till slut frågade mannen: "Varför förringar ni den store Skaparen genom att bara kalla honom en gud, kung eller far?"

"Store Skapare? Menar du att säga 'Gud den Allsmäktige'?"

"Nej. Jag sa inte, allsmäktige Gud; jag sa inte, kung, herre eller gudarnas hertig; jag sa inte säga, Gud av godhet eller Gud av ondska. Jag sa, den store Skaparen, som inte behöver något ärorikt namn eller ädel titel.

"Gud den Allsmäktige har många namn. Och ni ger Honom ytterligare ett, genom att kalla Honom 'den Store Skaparen'."

"Jag förväntade mig det." Han suckade innan han knackade ett stelt finger på benet medan han föreläste för Lasarus. "Överallt där jag har rest; till varje man jag har mött, som svor trohet till en Gud, förkunnade han detsamma som ni nu gör – att hans Gud var den Store Skaparen. Ändå är den Store Skaparen inte en människors Gud. Den Store Skaparen skapade människorna och fick dem att förundras över denna värld och tro på sina gudar. Samla det, om ni vill, min härliga flygande man som kallar sig Lasarus."

"Gud är Sanningen; jag behöver inte försvara Honom inför hädelse."

Fiskaren ryckte till innan han fnissade. "Gud är sanningen? Är det allt – bara sådär – inget mer?" Han skrattade löst. "Nåväl, naturligtvis kan du säga något sådant; precis som vilken människa som helst kan säga, till försvar för sin Gud, att hans Gud är sanningen. Vilken människa skulle vara så dum att bekänna sig till tro på en falsk Gud?" Han fnissade. "Du sa ingenting och mycket i samma andetag – sa ingenting meningsfullt till försvar för din Gud; ändå avslöjade du mycket om din oförmåga att lägga fram ett bra försvar ens med de enklaste påståenden."

"Jag sa ju att jag inte försvarar Honom; jag bara delar Hans Sanning", sa Lazarus.

"Åh?" Mannen lutade sig fram. "Svara mig då på sanningen: Är den store Skaparen god eller ond?"

"Om du syftar på Gud, då är Han god."

"Lögn! Den Store Skaparen är allting! Allting är av den Store Skaparen – allt gott, allt ont, från blommor till häxor – allting! Hur kan du påstå att du delar sanningen när du bara erbjuder halvsanningar? Jag misstänker också att du tror att ondska bara kommer från djävlar och demoner, eller hur?" Han nickade och log.

"Och varifrån kom dessa onda saker – själva? Berätta en sådan barnslig historia!"

"Du verkar känna Guds ord utan att jag har berättat det för dig", sa Lazarus.

"Varför ber du mig att dela Sanningen, bara för att du ska avfärda den?"

Fiskaren ryckte på axlarna. "Om jag i bara ett andetag berättade för dig allt som är fel med din tro, då skulle du uppskatta möjligheten att avfärda allt detta med en enkel handviftning. Jag bryr mig inte om att lägga ner så avsevärda och långa ansträngningar på att noggrant ta upp de många fasetterna av dina falska föreställningar, bara för att du ska ge en säregen och irriterande tillrättavisning, så obetydlig som kanske: '*Jag tror dig inte*', eller '*det är inte så*'. Därför krävs din uppmärksamhet och ditt livliga deltagande verkligen. Skulle du vilja delta i ett sådant avslöjande utbyte i sökandet efter Sanningen, min ärorika Lazarus Gogu – son till Ivan Gogu?"

Lazarus skakade på huvudet. Han blängde på mannen. "Nej, jag tror inte det."

"Inte ens det minsta? Din hundtandade mun ber om tystnad, men dina ögon säger något annat. I dem ser jag en skrikande nyfikenhet och en hunger efter svar på dina många plågsamma frågor."

"Och kanske du bara ser och hör det du önskar se och höra, min lika ärorika *Amad Gaston*, som är son till *Barabass Gaston*?"

Fiskaren skrattade och skakade med fingret åt Lazarus. "Du är kvick i huvudet!" Fantastiskt sagt! Då kanske vi båda är skyldiga till liknande misstag i förutseendet – du, med vad du inte kan se är fundamentalt fel med din tro; och jag, med "vad jag inte borde se, i dina fortfarande hungriga ögon." Lazarus bet ihop tänderna medan mannen fortsatte. "Nu, eftersom jag är vis och villig, min bevingade, ska jag dela med mig av själva sanningen om människor och deras gudar."

"Måste du?" muttrade Lazarus och inspekterade hastigt dörren bakom sig medan fiskaren likaledes fick en ny glimt av sin borttappade kniv.

"Ja", bekräftade mannen. "Det är så: Precis som barn tröstas i sina föräldrars närvaro, så finner deras föräldrar tröst hos gudar. Och precis som barn ber sina föräldrar om vägledning, säkerhet och barmhärtighet, så ber deras föräldrar till gudar om vägledning, beskydd och nåd. När allt kommer omkring, när föräldrarna bara var barn, led de också av oskuld, rädsla och dumhet. Gör

Förstår du vad jag menar hittills?”

Även om Lazarus förstod vad han menade, gav han inget svar, eftersom han var helt uppslukad av den skenbara osamstämmigheten i den underliga, om inte fantastiska, presentationen framför honom. Hypnotiserad stirrade han på fiskaren, som framgångsrikt visade upp skarp insikt och nykter eftertanke, och som började föreläsa honom bakom ett lik som han bara ett ögonblick tidigare hade föreläst, gjort naken och slickat dess öga.

”Genom din tystnad samlar jag dig för att samla mig”, sa fiskaren och påkallade Lasarus uppmärksamhet. ”Nu ska jag ge dig en ännu större sanning, och en som du säkerligen kommer att förneka på grund av din tro. Det är denna: Den store Skaparen är allt. Och eftersom den är allt, har den inget välbekant ansikte som kan ge oss tröst eller lindring; inga faderliga händer som kan ge oss säkerhet eller beskydd; och inget moderligt språk som kan trösta oss eller läka våra smärtor.” Han skakade ett pekfinger mot Lasarus. ”Nu vet du varför det finns böcker och berättelser om gudar. Människor skriver och talar rituellt om gudar sinsemellan, uttryckligen för att övertyga sig själva, en massa, om att gudar faktiskt existerar. Och i sina omhuldade skriftblad – i sina sjungande predikoord – ger de ansikte, form och namn åt gudar. Och liksom de som tror på din egen Gud, hänvisar de till det som 'Honom, Fader, Herre och Kung', och skänker det sådana egenskaper som 'vrede, barmhärtighet, sorg och nåd'; som om de skapade sin Gud till sin avbild.” Fiskaren flinade. ”Svara mig nu detta, åh, ärorika Lasarus: Om svin kunde förundras över sig själva och den vida världen; om de var lika dugliga som människan, skulle de då inte likaledes kunna skriva och tala om gudar som var till sin avbild?”

”Om ditt hjärta var med Gud, då tror jag inte att du skulle förundras över sådant som svin inte kan göra”, erbjöd Lasarus.

”Och om du inte förundras över något som inte är – som dugliga svin; hur kan du då helt förstå vad som är – som ditt odugliga jag?” frågade mannen sarkastiskt.

Lasarus bet ihop käkarna. ”Jag behöver inte försvara min Gud inför hans fiender; och för min egen del tror jag att jag i min tro och förståelse är fullt kapabel att förstå att du saknar samma förmågor.”

Fiskaren väste skratt och avfärdade honom med en handviftning. "Åh, ändå har jag lika mycket tilltro till mina förmågor och till den Store Skaparen som du har till dumma föreställningar och blinda övertygelser, för att dölja dina ögon från den smärtsamma sanningen om en obarmhärtig och ondskefull värld." Han ryckte på axlarna. "Alla gör det – precis som du gör det. De väljer att tro på en bättre plats och på omtänksamma gudar som tröstar deras många livsbekymmer." Mannen föll ner och skakade på huvudet och suckade djupt.

"Ändå, sorgligt nog, förblir de i en grym värld; och deras gudar är bara desperata försök att ge den formlöse och ansiktslöse Store Skaparen ett välbekant ansikte." Han kvävdes och harklade sig och tillade: "I sina drömmar om en bättre plats vägrar de att se på den värld som den Store Skaparen har skapat." Mannen täckte för ögonen och verkade gråta när Lasarus lutade huvudet.

Lasarus ryckte till när mannen slog handen i golvet och vrålade av skratt.

"Vilka ynkliga bestar!" utbrast han. "Deras gudar är bara obetydliga dockhuvuden, som inte är i den Store Skaparens avbild!" Han skrattade igen.

"Och dessutom; de påstår inte bara att deras Gud är den Store Skaparen; utan många av dem svär likaledes att den Store Skaparen placerade sin säd i en kvinna och till och med avlade en manlig gud!" Han fnissade och skakade på huvudet. "Av så dåraktiga föreställningar – en människa-gud, som de dyrkade och dödade." Hans uttryck förändrades plötsligt till skenbar kontemplation. Han studerade Lasarus och kliade sig i skägget. "Kan du verkligen tro på sådan dumdristighet?" Sedan blinkade han och flinade.

Under de spiralformade fackellågorna, och inom mannens kalla blick, kanske Lasarus ha upptäckt samma brinnande och iskalla blick som en gång kom från hans mors ögon – samma hjärtlösa passion som brann inom dem. Han kontrade fiskaren med ett citat från Skriften:

"Ty så älskade Gud världen att han gav sin Son, den enfödde, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv."

I en teatralisk gest sträckte mannen upp ena handen högt i luften och höll bröstet med den andra och sade: "Hör! Dina ord är sannerligen dolkar i mitt hjärta, som sårar mig så! Du förbereder dem väl", utropade han hånfullt, "Så oväntat; så nysagt! Din visdom är—"

Lazarus ändrade hållning och tittade på flåbladet när mannen slappt sänkte armarna bredvid honom och vände sig mot Lazarus med ett förstoppat uttryck innan han tillade: "Från vem du lånade de här orden, honom bör du återvända till och berätta för honom att de är tomma och utan visdom." Han knäppte med fingrarna och pekade på Lazarus. "Dessutom borde du säga till honom." att han är dubbelt så dår – för det första, för att han tror att dessa ord är sanna; och återigen, för att han övertygat dig att bete dig som samma förmätna och predikande dåre mot mig som han betedde sig mot dig!" Fiskaren kramade sig hårt och tryckte ryggen mot väggen, satt stel och med stenansikte, medan han stirrade på Lazarus.

Lazarus begrundade sin plötsliga förändring i sin kropp. Han kunde bara tre gånger under sina dagar minnas samma grad av förbittring som just då tycktes värma honom. Han begrundade vredesutbrottet när kaptenen dödade hans far – hans ögons pupiller sammanbitna. Han mindes sin nakna mor, som skulle undergräva hans tro och försök att döda honom med ett bevingat monster – han knöt nävarna och spetsade hakan när han funderade över de viskade orden från Hugons soldater, som anklagade honom för att vara det bevingade monster han inte var – en svettpärila spårade den hårda linjen i hans ansikte medan Lazarus nu studerade den bevisligen kapabla mannen framför honom, som betedde sig som ett monster och som hånade själva grunden för sin tro. Han drog ett djupt andetag och blängde på mannen som vågade rulla bort själva hörnstenen i hans bekvämlighet, och med den, försäkran om att han i stort sett var lik sin far och ingenting besläktad med sin monstruösa mor.

"Inget som Mor – inte ett sant monster", tröstade han sig själv och slappnade av med en suck och ett sällskapligt leende när han svarade: "Jag lånade inte sådana ord från någon annan, som du påstår. Det är Guds ord, i den heliga skrift. Och eftersom du påstod dig känna till Skriften, men ändå inte verkar minnas Guds ord när det uppenbaras för dig, kanske du ljög då?"

Fiskaren besvarade samma säregna leende. "Jag ljuger inte. Och om du vill, försök att komma ihåg att jag är en hedersman, och till och med välbevandrad. Jag minns din skrift helt och hållet – varje ord och varje vers, i hela dess skrift." Ändå, även om du kan anse att sådana förmågor överträffar vilken vanlig människa som helst, är jag inte en sådan människa." Han harklade sig och log igen. "Så säg mig, min ärorika Lazarus, och flygande kristen på natthimlen, som är klädd i svart;

skriver du också?"

"Jag är ju skrivare", svarade Lasarus. "Men om du, som du påstår, känner till varje ord i varje vers i Skriften, kan du då läsa upp versen: Andra Kungaboken, kapitel 35, kapitel 17?"

Fiskaren ryckte till och knöt läppen. "Smart du är att välja just den versen som ett test på mina förmågor. Ändå accepterar jag din utmaning och förväntar mig att samma demonstration i tur och ordning." Han drog ett djupt andetag och rabblade upp versen och sade: "Ni skall inte frukta andra gudar, inte tillbe er för dem, inte tjäna dem och inte offra åt dem." Mannen klappade händerna en gång och tillade: "Där har ni det. "Nu, får jag påminna dig ännu en gång om att jag endast omfamnar den Store Skaparen och inte dyrkar gudar som din." Han pekade mot Lasarus. "Din tur – berätta om Ordspråksboken, 1 av 8. Hur står det?"

Lasarus erinrade sig det högt och sade: "Kallar inte visheten? Kallar inte förståndet ge ifrån sig sin röst?"

"Ah!" utbrast mannen och höjde ett ögonbryn. "Kanske finns det mer hos dig som ännu inte upptäckts?"

Lazarus nickade. "Kanske har du upptäckt att jag inte behöver skryta med mina förmågor? Men eftersom du kämpar på – liksom du – så känner jag till varenda ord i varje vers i Skriften, Amad Gaston; *fiskare och poet*, som är son till Barabass Gaston."

Mannen höjde ett andra ögonbryn, jämnt med sitt första. "Du har också gåvan – att minnas odelat?"

"Jag minns det, som jag ser och hör, om det är vad du säger", sade Lazarus .

"Bara en gång ser eller hör du något, och du minns det för alltid?"

"Hittills", svarade Lasarus och tillade kallt, "Ändå har jag inte levt för evigt, har du?"

Mannen slog sig i pannan, synbart förkrossad när han talade mot taket. "I alla mina dagar har jag aldrig träffat någon annan som mig själv! Och den här har vingar! Vilken "En storslagen plan har den store Skaparen skapat av oss!" Han skickade en till synes förtjust blick mot Lasarus och erbjöd: "Kanske är vi mer lika än jag först hade förstått – du och jag!"

Lasarus tittade på det dukade liket mellan dem. "Vi är inte alls lika."

"Åh, men det är vi", insisterade mannen och viftade med händerna. "Vi har samma avsikt; du och jag, liksom vi är begåvade och förbannade i samma sak – fullt medvetna om oss själva." Han lutade sig tillbaka och kisade innan han frågade Lasarus: "Hur många gånger har du läst om samma verser i din gudomliga text?"

"Den heliga skrift är Guds ord, och inte en gudomlig text", svarade Lasarus.

"Och jag har läst samma verser många gånger, liksom du."

Mannen rynkade ihop ansiktet. "Varför skulle du då kunna läsa det som du redan läst, för att inte ditt minne ska vara sämre än vad du påstår dig vara?"

"Mitt minne av Guds ord gör mig inte till en mästare över det", sade Lazarus.

"Jag får nya betydelser med varje ny läsning." Sedan lutade han sig framåt och, med en Med näven planterad i golvet avslutade Lazarus: "Inte ens fullständig återgivning ger all mening åt det som återges."

Mannen sjönk ner mot väggen, flinade och sysselsatte sig med att knacka med fingrarna.

"Kanske talar du sanning, eftersom hågkomst inte leder till förståelse; emellertid minns jag ingen diskussion mellan oss, i form av att 'förstå' ord. Han höjde på pannan och nickade.

"Men eftersom du för oss till trädets rot, vilket inkluderar själva betydelsen av det skrivna ordet, kanske jag borde dela med dig att det finns många sätt att mäta betydelsen av skrivna verk, förutom vad som står skrivet i dem." Mannen skakade på

pekade på Lasarus och fnissade. "Du påstår dig ha läst din gudomliga text om och om igen, om så bara för att förstå mer av dess betydelse. Svarta mig på detta: Har du ens en gång funderat över betydelsen av dess verser utifrån de ord och begrepp som inte finns i dem? Har du vägt deras betydelse utifrån allt som de inte säger? Har du fått fram mer mening i dessa verser genom deras noggranna urval av ord, begrepp och upprepningar av desamma? Eller var du så helt fånglad av att läsa versblad att du inte förstod hela innebörden av din gudomliga stycke?"

"Jag läser inte era skrifter för att lära mig det som inte står i dem; precis som jag inte läser om fåglar för att lära mig att baka bröd eller vin. Ni talar; ändå säger ni ingenting."

"Åh, men det gör jag; det är du som lyssnar utan att höra någonting. Säg mig, hur många texter har du läst, Lasarus?"

"Många."

Mannen nickade tydligt fundersamt. "Många? Säg mig då, hur många av dessa texter var gudfruktiga texter? Hur många av dem talade om olika gudar och trosuppfattningar – de som utöver dessa skrifter som du nu omfamnar som sanning?"

"Jag är inte som du, att jag omfamnar många gudar, föreställningar och nonsens. Det finns bara en Gud, ett Ord och en Sanning; och jag har inget behov av att läsa om lögner."

"Och jag förväntade mig ett sådant svar. Ändå ska jag dela med er sådana idéer som ni absolut vägrar att höra. Det är detta: Precis som varje människa föds, ska varje människa dö. Och eftersom ingen människa vill dö – eftersom varje människa vill leva för evigt – har människorna utarbetat en plan och ett sätt att undkomma smärtan av att fundera över sin egen undergång. Vad tycker ni om en sådan sanning?"

"Kanske du skulle kunna hitta ett sätt att begrunda din bortgång i tystnad, eller hur?" frågade Lazarus och granskade kort det svaga skenet från dörrtröskeln .

Fiskaren fnissade och fortsatte: "Som med alla, oavsett tro, din anordning är din gudomliga text; och dina medel är dess skrivna regler. Av alla de olika religioner som jag har stött på under mina dagar, fann jag att de delar en gemensam förståelse. I hjärtat av dem alla finns det heliga inskriptioner som påstår sig vara gudomligt skapade. Och inom dessa inskriptioner och gudomliga texter finns det skrivna regler. Reglerna för dem varierar mellan religioner och folk; emellertid har jag urskiljt deras likheter och funnit dem vara ganska oansenliga. Skulle du vilja höra den enda regeln som de delar?"

Lazarus viftade bort en fluga från ansiktet och avfärdade Amad, medan han riktade sin uppmärksamhet mot flera kackerlackor som samlats på golvet framför honom – de verkade presentera sig för varandra med hjälp av paren långa hårstrån som var fästa på deras huvuden.

Mannen fortsatte: "Den enda regeln för dem alla är denna: Om en människa accepterar sin tros gudomliga inskriptioner som sanna, och hon lyder dess regler, då ska hon leva för evigt i lycka och fred. Och om en människa inte accepterar inskriptionerna som Sanning, då ska hon också leva för evigt, dock i sorg och smärta." Han fnissad
Säger det något om dina egna skrifter, när de ställs i samma ljus som andra gudomliga inskriptioner? Vad säger det om någon inskription, av någon tro, som påstår sig vara gudomlig?"

Lazarus skakade på huvudet. "Kanske finns det mer hos dig, också oupptäckt. Det är

kanske det, som du *inte* erbjuder, som avslöjar mest om dig. Jag frågar dig detta: Av alla dessa trosuppfattningar du har bevittnat, och i alla ord du har läst om dem, har du funnit ens ett enda uttalande som berömmar dig för de onda gärningar du har begått här?" Han pekade på liket. "Vilken tro, i alla dem som du påstår dig känna till, skulle kunna förklara dina mordiska gärningar som antingen goda eller rättfärdiga?"

Mannen flinade och lutade sig framåt med svaret: "Din alldeles egna, Lazarus."

"Nej; inte min. Och du påstår fortfarande att du inte ljugar?"

"Du bör komma ihåg att jag inte ljugar. Din förvirring av sanningen betyder inte att jag talar osant.

Det betyder bara att du måste se bortom det som du tror är sanningen."

"Du skall inte dräpa, du skall inte stjäla. Det finns ingen större sanning bortom Ordet. av Gud."

Mannen lutade sig tillbaka och nickade. "Länge tidigare förväntade jag mig att du skulle säga det ; och jag har sedan dess förberett en fråga för att bemöta ditt påstående. Jag frågar dig detta: Om du hade en sådan skarp förståelse att du visste om ett sätt att dräpa din tros djävul och rena världen från ondska, skulle du då dräpa din djävul?"

Lasarus kisade. "Jag vet vad du gör här, att du dödar kvinnor för att stjäla deras kläder."

"Jag frågar dig också detta", fortsatte mannen, "om du hade möjlighet att stjäla din djävuls krafter och i hemlighet begrava dem, så att de för alltid är förlorade från världens yta ; skulle du då stjäla från din djävul?"

Minnena av ett gigantiskt flygande svin flög genom Lasarus huvud; han svarade: "Djävulen skall stå inför Gud och svara för allt ont han gör. Jag är inte Gud; och jag behöver inte förundras över saker som inte kommer att hända. Och jag tror att det är något fel på dig för att du förundras över sådana saker."

Mannen tillrättavisade honom; "Och jag tror att det är något fel med din tro, som hindrar dig från att undra utanför den. Ändå förväntade jag mig att du inte skulle döda din djävul, inte ens för att rädda världen. Din tro lär dig trots allt att vara mestadels försiktig med att rädda dig själv från dig själv."

Lasarus skakade på huvudet. "Gud gav sin enfödde Son –"

"Som du säger!" utbrast mannen. "Ändå talar vi inte om att ge liv; utan att ta dem! Hade inte era skrifter sagt att män tog er manliguds liv, då kunde inte samma skrifter ha talat om tanken att er Gud gav Honom livet, eller hur?"

De män som korsfäste Kristus var inte som Gud, Amad. De gjorde bara vad Gud hade tillåtit dem att göra, oavsett vilket pris de till slut fick betala."

"Precis, Lasarus. Du talar tillräckligt sant i din tro för att du ska kunna involvera dig i mig – som jag förväntade mig." Fiskaren gestikulerade mot liket med en framdragande hand och tillade: "Den store Skaparen har gett mig möjligheten att ta några liv, så att jag kan rädda många fler. Jag frågar dig nu: Är en dålig gärning, enbart riktad mot ondska, inte en god gärning?"

Lasarus höjde på pannan. "Att döda är inte att rädda."

"Att döda häxor räddar världen", tillrättavisade mannen och smalnade av blicken.

"Om de fick leva skulle de fortsätta att sprida sitt onda frö av död, förruttnelse och dåliga omen till alla jordens goda folk."

Lasarus tittade på den döda och mestadels oansenliga kvinnan innan han frågade:

"Och hur kan du vara säker på att hon är en häxa?"

Mannen fnös, synbart slagen av Lasarus djärvhet att ställa frågan.

Han följde upp med en egen fråga; "Hur känner en skicklig smed igen en häst? Hur känner en överstepräst igen onskans tecken och märke?" Han murrade åt Lasarus; "Tror inte på att ifrågasätta min visdom. Jag är en erfaren och skicklig häxjägare. Du vet ingenting – ingenting, om häxors och käringars hantverk eller hur de fungerar!"

"Som du säger", höll Lazarus med. "Det är sant att jag vet lite om dem. Det är också anledningen till att jag ber dig om sådana bevis." Han gestikulerade mot det lagda liket.

"Kan du ge bevis för att den här kvinnan, eller någon annan, är en häxa?"

Mannen blängde på Lasarus innan han erkände: "Att jaga häxor är inte en exakt tillämpning, min ärorika och nyfikne bevingade man. Man kan inte utfärda absoluta bevis från en mindre än perfekt praxis. Till skillnad från din enkla tro är den Store Skaparens värld inte så regelbunden och enkel som du kan förstå – den är fylld av komplexiteter, invecklade detaljer och många nyanser av grått."

Lazarus nickade. "Får jag då tolka ditt invecklade svar som att du gör det inte ha bevis för att hon är en häxa – eller, att du kanske nämner "komplexiteter" och "nyanser av grått" i ett försök att dölja den enkla sanningen, att du saknar sådana bevis." Han lutade sig framåt och pressade mannen ytterligare. "Jag tror att du inte kan bevisa att något av dina offer är häxor. Dessutom tror jag att du ser dem som häxor först efter att du åtrått deras kläder och skor." Han pekade på arbetsbänken med dess vikta klänningar. "Varför skulle du annars kunna lägga ner sådan omsorg på deras placering?"

"Ljug!" utbrast fiskaren och slog i golvet. "Jag gör det inte för mig själv; utan för dig – för alla!" Mannen skakade ilsket med pekfingret. "Du har ett enkelt öga, så att du bara kan se dag eller natt, utan att bry dig om skymning eller gryning!"

"Du samlar på dig saker som antingen goda eller onda, utan att mäta innebörden av dem, eller graderna av rätt och fel i dem!" Återigen slog han i golvet.

"Hur vågar du anta att du känner till mina avsikter enbart genom att ge bevis på mina handlingar, medan deras betydelser och metoder fortfarande är okända för dig – hur vågar du döma mig!"

Lazarus spetsade läpparna och höjde pannan. Sedan svarade han kyligt: "Kanske har jag ett ogenomtänkt öga. Ändå ser mitt ogenomtänkta öga tydligt att du omger dig med kläder och skor, stulna från dem som du har dömt och själv dömt till döden." Han suckade djupt. "Och du påstår att du gör detta; inte för dig själv, utan för mig – och för alla. Hur kan det vara möjligt?"

Mannen fnös. "Vet du varför du vet så lite om häxor?"

"Jag har aldrig sett en häxa", svarade Lazarus, "eller hört talas om en, förutom det som står skrivet i den heliga skrift."

"Precis! Du har aldrig sett en häxa sedan trogna häxjägare som jag håller världen ren från dem. Och jag är inte ensam i denna rättfärdiga strävan. Till och med prästerskapet i din kyrka strävar efter att förbättra världen genom att söka upp dem och förgöra dem. Deras ondska sprider sig genom allt de rör vid. Vi gör vad vi måste. En häxjägare njuter inte av sin plikt; han gör bara det som är rätt."

Lazarus kastade en blick mellan arbetsbänken och den döda kvinnan framför

och kommenterade: "Om en häxjägare försöker befria världen från häxors ondska; och häxor sprider ondska genom allt de rör vid; varför skulle då en häxjägare kunna åtrå en häxas kläder och skor? Och skulle en häxjägare inte bli ondare i sin kamp för att döda häxorna, när han så ofta lägger sin hand på dem?"

"Varför är du så upptagen med kläder och skor? Lyssna på dig!" vrålade fiskaren .

"Kläder och skor – skor och kläder! Vi talar om häxor. Är det något fel på dig? Kan du inte se förbi dig själv?"

"Jag kan."

"Gör mig då en ära med det", utbrast mannen.

Lazarus nickade och funderade över utmaningen. Han pekade på den döda kvinnan mellan och frågade dem: "För det första, minns ni vad den här kvinnan heter?"

"Häxa; käring; käring – ett namn är lika passande som ett annat", svarade mannen fräst.

Lazarus ryckte på axlarna. "Kanske den fullt klädd Amad Gaston; som är son till Barabass Gaston, önskar att hon ska vara namnlös och naken, eller hur?"

Mannen blängde på honom medan Lazarus fortsatte: "Men om denna kvinna plötsligt skulle hämta andan och komma till liv, och bli tvungen att ge en sanningsenlig redogörelse för allt hon visste; och jag frågar henne hur en död och naken häxa är mindre än en död och klädd häxa, hur skulle hon då kunna svara mig?"

"Den ska inte bli levande! Och bara lögner kommer från häxor!" murrade mannen och sprang upp, "Vem är du som smyger dig in i mitt fiskhus och hånar mig i häxors sällskap?"

Lazarus reste sig snabbt och gick några steg framåt. "Stanna kvar där du står!"

Mannen slet sitt öga från flåbladet och utmanade Lazarus: "Och om jag gör det inte? Vad ska du göra – döda mig?" Han flinade. "Jag minns de regler som binder dig – Du ska inte –"

Lazarus bredde delvis ut sina vingar, öppnade munnen och väste mjukt, så att Mannen kunde se hela längden på sina tänder.

Mannen lutade sig bakåt och lutade sig mot väggen. "Kanske finns det mer hos dig än vad ögat ser. Du försöker förbrylla mig nu, eller hur?" Han tryckte ner sin

fingrarna mot tinningarna och kisade med ögonen i tydlig smärta. "Precis som dem – försöker du överösta mitt sinne med onda idéer." Han gnuggade sig i ansiktet, tog ett djupt andetag innan han log svagt. "Ändå kan du inte använda din ondskas mot en erfaren häxjägare, min ärorika Lazarus."

"Dina tankar är bara dina, tillsammans med det onda som gror inom dem."

Det är du som gör dig själv oförrättad."

"Tystnad", fräste mannen med en avhållande hand medan han genomsökte väggarna med vidöppna ögon. "Lyssna; lyssna!"

"Vad lyssnar vi på?"

"*Tyst – hör dem nu – bortom dörren!*" utropade han och höll huvudet med ena handen medan han pekade med ett pekfinger mot den höga, trasiga dörren.

"Återigen viskar de sina trollformler. Skydda dig! Skynda dig, min gode flygare!" Mannen rasslade nonsens medan han knackade fingret mot olika delar av sig själv; men till skillnad från en präst, som avsiktligt kunde ha korsat sig i det förutsägbara tecknet av ett krucifix, rörde fiskaren frenetiskt vid sig överallt och i ingen uppenbar ordning – hans panna, hans revben, hans öga, hans knä, hans tunga –

"Vad gör du?" frågade Lazarus och lutade huvudet.

"Var på vakt, Lazarus! Var beredd på dina tankar inför ondskan – häxornas onda vävning! Tänk bara på rena tankar, så att du inte förgås inifrån!"

Lazarus kastade blickar mellan den höga, trasiga dörren och fiskaren, som han fann, fullständigt uppslukad av sig själv; tydligen fast besluten att röra vid varje uttalad del av sin kropp, medan han skallrade med läpparna och mumlade en ström av otydliga yttranden som kunde ha liknat recitationen av en bön på ett okänt språk.

"Rensa dina tankar", rådde mannen Lazarus. Han slutade röra vid sig själv och höll sig redo. händerna mot väggarna och lutade sig framåt, andades djupt och stadigt medan han föreläste för Lazarus: "Samla dina krafter inifrån. Det är häxjägarrens sätt. Gör dig lik Sanningens Svärd – som krossad metall – inför Ondskan."

Lazarus tittade bakom sig och mot ytterdörren, som nu inte kastade något ljus över dess tröskeln – natten hade äntligen fallit. Sedan tittade han tillbaka på det bordsdukade liket och den höga, trasiga dörren innan han återvände blicken till fiskaren, som nu stod avslappnad mot väggen och vände sig mot honom med ett leende.

”De kan inte skada oss”, försäkrade han Lazarus, ”Vi har nu fullt skydd under den store Skaparens mäktiga rustning.”

”Beskydd”, frågade Lazarus skeptiskt, ”från de döda?”

Mannen skakade eftertryckligt på huvudet och kupade örat mot den trasiga dörren, viskade häftigt medan han instruerade Lazarus att lyssna. ”Åh, de är inte döda, min gode lärling; de bara låtsas vara det. Om du förväntar dig att vara en erfaren häxjägare som jag, då måste du känna till häxornas många vägar. Detta ska bli din första läxa av många. Lyssna nu noga – använd dina stora öron och bekanta dig med de odöda.”

Lazarus lyfte på sin och lyssnade efter ljud bakom den höga dörren.

”Åh, sannerligen”, insisterade den leende fiskaren, ”Hör dem tydligt när de viskar med varandra om onskans hemligheter.” Han pekade mot det nakna liket, ”Det är hon, med huvudet ännu avhugget, som kan kalla sina onda systrar mot oss.”

Även om Lazarus höll ett vaksamt öga på fiskaren, låg hans tankar vid öronen, som nu hörde de uppenbara viskningarna från många kvinnor som alltsammans väste bakom den höga, trasiga dörren.” Han gick flera steg framåt och lyssnade mer uppmärksamt när de fortsatta ljuden föll i bättre fokus. Och i det uppenbart dämpade surret samlade han viskande ord som bitar av fraser, och kanske den överlappande diskursen mellan väsende häxor och tjatrande kärringar.

Lazarus vände ett rodnande och frågande ansikte mot fiskaren, som nu bar en ett blygt flin, som tycktes njuta av det nya beviset som Lazarus plötsligt kunde ha dykt upp bakom den höga dörren. Och sannerligen, Lazarus sinne virvlade som en virvelvind av färska minnen, av mannens anspråk på heder, sanning, visdom, perfekt minne, skicklig diskurs, skarp uppmärksamhet på detaljer –

Han tog ett steg tillbaka, hämtade ett andetag och tilltalade mannen öppet: ”Det är inte

häxornas viskningar.” Han skakade på huvudet. ”Jag känner igen det här ljudet. Det är bara insektsbon av dem som rör sig mot sig själva.”

Mannen slappnade av med sitt leende; hans ansikte hårdnade till sten och han sa kallt: ”Insekter talar inte.”

”Inte heller de döda”, avvisade Lazarus. ”Kanske har du i ditt sinne tolkat insekternas ljud som häxors ord, så att du kan tro på häxor när det inte finns några?”

”Det finns häxor – överallt omkring oss – överallt!” ropade mannen och viftade med armarna. ”Det är inte min tro på dem som gör dem verkliga!” fnös han. ”Det är inte heller ditt förnekande av dem som gör dem överkliga!”

Lazarus tittade på det nakna liket. ”Det kan finnas häxor, som du säger; men jag tror inte att de är här inne.” Han steg fram och blängde på fiskaren. ”Som en hedersman, som du påstår – som en häxjägare, som du påstår – kan du svära att du aldrig dödade någon som inte var en häxa?”

Mannen kastade en glimt av den trasiga dörren, ryckte på axlarna och erkände: ”Tja, som jag nämnde är häxjakt inte precis – ibland kan det finnas onda personer som visa alla tecken på att vara en häxa, men – det är inte exakt – jaga häxor och sådant.” Han harklade sig och mildrade tonen. ”Som häxjägare menar vi väl; och vi gör vårt bästa för att utrota dem – att befria dem från världens goda människor.”

”Gör du ditt *bästa*?” frågade Lazarus.

”Vi”, röt mannen – och skröt sedan om sina förmågor: ”Ändå är jag mer erfaren – mer kapabel än de flesta.”

Lazarus tittade sig omkring i rummet. ”Var är de andra häxjägarna?”

Mannen viftade med armarna, tittade sig omkring och fnissade i skenbar misstro. ”Vi är överallt, min gode man – spridda över många länder – alltid gömda!” utbrast mannen. ”Vi presenterar oss inte öppet för dem som kan tänkas skydda häxor. Vi lever i hemlighetsmakeri. Och kom ihåg att det inte var jag som hittade er; det var ni som hittade mig och mina häxor.”

Lazarus sänkte blicken mot golvet, kanske kände han det som om världens tyngd plötsligt hade fallit över honom. Han tittade på ansiktet på det bordsdukade liket medan den vädjande rösten från Lord D'Alcicourts tvätterska brände i hans sinne och frågade: 'Åh, kära Gud – ska du rädda oss?' Han kontrollerade tröskeln till ytterdörren igen, som inte visade något ljus.

Sedan tittade han tillbaka på fiskaren, som korsade armarna och log. "Du är den första som upptäckt mig på lika många år. Och du kommer förmodligen att vara den sista – eftersom jag är en av de bästa häxjägarna som finns." Han avfärdade Lazarus med en nonchalant vinkning och fortsatte: "Oroa dig inte. Jag visste alltid att det skulle krävas mer än en enkel människa att upptäcka mig – och att jag upptäcktes av en flygande människa kräver bara uppmärksamhet åt mitt orubbliga engagemang, åt häxjägarens hantverk." Han drog ett djupt andetag och flinade. "Och jag tror att den Store Skaparen äntligen har belönat mig – med en flygande lärling och enastående häxjägare. Vad tycker du, Lazarus? Kan du bära en häxa medan du är på flygning? Kan vi rädda världen – tillsammans?" Han klappade händerna en gång, höll dem samman som i bön och väntade på svar.

"Det finns inga häxor här inne", konstaterade Lazarus. "Och vad är en häxjägare utan häxor, om inte en vanlig kvinnomördare?"

Mannen fnissade och kommenterade: "Ni, ni har liten tro." Han gick flera steg framåt. "Och om jag kan bevisa för dig att det finns häxor här inne, och inte bara insekterna som du påstår dig höra, kommer du då att tro mig?"

Lazarus tittade på den höga, trasiga dörren.

Mannen nickade. "Ja, där inne." Han pekade mot dörren. "Just där. Jag kan visa dig många kärringar och kärror, vars ondska för alltid är ogjort. Bryr du dig om att se jägarens goda insatser?"

Med världens tyngd och tvätterskans ord inom sig funderade Lazarus över allt – det bästa han kunde. Han granskade den höga, trasiga dörren, de brinnande väggfacklorna bredvid dem och utrymmet runt omkring sig. Till slut svarade han och steg tillbaka mot den gallerförsedda ytterdörren till fiskhuset: "Visa mig dina goda ansträngningar, om du vill."

”Fantastiskt”, ropade fiskaren. ”Häxjägare då!” Han steg försiktigt mot den höga dörren medan han mjukt och strängt föreläste för Lazarus: ”Nu finns det flera saker du måste veta om häxor innan jag öppnar dörren.”
Ditt liv kan bero på det. Förstår du mig?”

Lazarus nickade och mannen fortsatte: ”För det första dör inte häxor omedelbart när deras kroppar tas bort. Vad jag menar är att tills deras ansiktsdrag helt vissnar och de återvänder till den vidriga lera de kom ifrån, låtsas de bara vara döda. De kan fortfarande väva sin ondskas på dig – jag insåg inte förrän mycket senare att när de ligger tillsammans blir deras krafter större än om de ligger ensamma. Men för att lindra detta tillstånd måste en häxjägare ta bort huvudet på den dödade häxan innan den placeras bredvid andra i sitt slag. Och varje häcken måste placeras i exakt arrangemang till näst – äldst till nyast, utanför till insidan.”

”Och om de inte är placerade på det sättet?” frågade Lazarus.

Fiskaren skakade med fingret åt Lazarus. ”Gör aldrig det misstaget, Lazarus.”
De ska fånga dig innan du hinner ändra ordningen på dem.”

”Då ska jag inte göra det; och de ska inte fånga mig”, bekräftade Lazarus. Han släpade på de hängande kedjorna och följde fiskaren mot den höga dörren. Mannen vände sig kort om för att varna honom; ”Vad du än tror dig känna, rör inte vid det; annars drabbas du av outhärdlig sjukdom eller sinnesvansinne.”

Lazarus nickade och när de närmade sig den höga dörren drog Lazarus loss en fackla från väggfästet när mannen snurrade vilt runt och grep tag i hans arm. ”Vad håller du på med?” För ett ögonblick stod de ansikte mot ansikte, med ögonen låsta under facklans ljus som brinnande klot av blått och brunt.

”Jag hämtar facklan medan du öppnar dörren”, svarade Lazarus.

Mannen släppte taget och nickade. ”Det är du. Ändå ska du inte stiga in.”

Har jag ditt ord?

”Jag ska inte gå in”, sade Lazarus.

”Du har mycket kvar att lära dig”, anmärkte mannen, höll hårt i dörrens metallås och vände sig tillbaka till Lazarus. ”Nu, till världens onda häxor. Är ni beredda att se det värsta – det mest avskyvärda och smutsiga onskan – för alltid inneslutet bakom er.”
den här dörren?”

Lazarus nickade och höjde facklan. "Bara om du tillåter det."

"Se då", sa fiskaren och öppnade långsamt den höga, trasiga dörren.

Dörren knarrade när han gradvis blottade mer av det svarta inre av dess kammare. Flugor kokade fram ur mörkret och facklans låga sprakade av brända insekter som regnade ner på Lazarus huvud och axlar. En vävande lukt av förruttnelse välldes förbi honom; han kväljdes, tog ett steg tillbaka och kupade för munnen.

Fiskaren fnissade och öppnade dörren på vid gavel. "Man behöver en starkare mage än din om man ska vara häxjägare. Och vi ska jobba på det." Han grep tag i Lazarus arm och drog honom närmare dörrtröskeln medan han pekade in i rummets upplysta insida och dess hög med lik. "Häxor, alla som en", sa han och strök en hand över den ruttnande högen, "äldst till nyast; från utsidan till insidan; exakt placerade och huvudlösa, som de borde förbli." Han snurrade om och knäppte med fingret i Lazarus ansikte. "Ah! Och kan du minnas en viss käring som hade en förtrogen ande i Endor, och som Saul själv sökte efter? Minns du inte henne – den här häxan från Endor?"

"Jag minns henne inte; ändå läste jag om henne – från Samuelsbokens första bok."

"Samma häxa, skriven i er tros skrifter", bekräftade han, lutade händerna i höfterna och flinade. Sedan fnissade han och knackade sig på bröstet och skröt: "Hon var den första häxan jag fångade." Han pekade med tummen mot rummets insida. "Och jag har fortfarande hennes huvud."

"Ändå kallar du den Heliga Skrift för bara lögner, nedskrivna av män. Och du påstår att du inte ljuger. Hur kan du tala sanning och påstå att du har huvudet av en kvinna, som finns nedtecknad i Skriften, och på samma sätt bortse från alla uppteckningar i Skriften?"

Mannen sänkte sina händer och höjde på pannan som för att avfärda honom från alla anklagelser eller antydningar, och svarade: "Jag avfärdar inte allt som står skrivet i din skrift, min ärorika Lazarus. Precis som jag inte helt avfärdar några andra nedskrivna verk som människor påstår sig vara gudomlig sanning om. Alla verk är rika på historia; alla är fulla av vanliga sanningar. Hur skulle en välbevandrad skrivare annars kunna ljuga, om inte genom att säga sanningar mellan sina lögner?"

”Så ni tror att era heliga skrifter skulle tala sanning om denna kvinna från Endor, men ändå ljuga om Herren, den Allsmäktige?”

”Javisst, som jag sagt; jag har hennes huvud”, sa mannen kort och flinade. ”Har du något av din Gud att visa mig som bevis?”

Lasarus bet ihop käkarna och drog ett djupt andetag innan han tillrättavisade honom. ”Kvinnan från Endor levde för länge sedan. Jag tror dig inte.”

Mannen rynkade pannan, morrade och pekade in i dörröppningen igen. ”Jag har den, bara där. Och som du säger, du tror inte att jag har häxor – jag visar dem för dig. Och du tror inte att jag har häxan från Endor –” han harklade sig. ”Din oupphörliga brist på tro på mina förmågor börjar reta mig.”

”Hur kan du vara säker på att du har hennes huvud?”

”Eftersom jag verkligen har det, förstås! Häxor dör inte som dödliga människor kan!” utbrast mannen. ”Måste man bevittna *allting* innan man tror på *något*?”

”Om du får tillåta det”, sade Lazarus.

”Mycket bra då.” Fiskaren fnös i tydlig protest. ”Ändå förväntar jag mig genast att du visar mig lite tro på det jag lär dig. Som lärare och erfaren häxjägare förväntar jag mig inte att du ifrågasätter varenda ord jag säger. Ge mig nu mitt ljus, för att visa min väg.” Han drog Lazarus facklabärande arm in i dörröppningen när han gick in och klev undan högen med lik, längre in i rummet. Han ropade tillbaka: ”När de ligger, från utsidan till insidan, är hennes huvud längst bort.”

Lazarus såg sitt ögonblick. Han sträckte sig efter kanten av den öppna dörren, men stannade upp; hans utsträckta fingrar nästan mot det grå träet. Han hejdade sig och drog tillbaka armen.

Fiskarens röst blev mer dämpad och avlägsen när han ropade längre ut i det mörka rummet: ”Det är huvudet på just den häxa som låtsades vara min mor, och som försökte döda min far, medan han slumrade.”

Återigen höjdes Lazarus arm och han grep tag i dörrrens tråkant, med avsikt att stänga och låsa dörren den här gången; men hans arm ville inte svänga igen dörren. Han ryckte till, suckade och backade undan.

Fiskarens röst var svag, men hans ord lät tydliga. ”Och när jag begravde min far, grävde jag upp den vidriga häxan ur hennes grav—”

Lazarus stod bredvid det bordsdukade liket. Han såg dess tomma blick och backade undan och steg närmare husets ytterdörr. Han inspekterade den mörka tröskeln och bekräftade att natten sedan dess hade fallit. Plötsligt spetsade han öronen och blicken rullade mot den höga, trasiga dörren, som nu lättade och knarrade av sig själv. Det fanns ingen bris – ingen råta – inget som lättade att stänga dörren, ändå fortsatte den med ett stadigt knarrande från dess rostiga gångjärn. Den långsamma svängningen av Dörren passerade äntligen halvvägs när dödsbleka fingrar och svarta fingernaglar sträckte sig från ungefär baksidan av den drivande dörrens vertikala plankor och blev synliga i rummets levande ljus.

Han stöttade sig och väste när Lucifael tyst klev fram ur de vikande skuggorna. av den höga, rasande dörren. Hon avslutade stängningen av dörren, låste den försiktigt igen och förseglade fiskaren inuti. Sedan vände hon sig om och ställde sig rakt inför Lazarus med reflekterande, oblinkande ögon som liknade klot av svart glas. Hon talade, hennes mångsidiga röst som en recitation, hissande till melodin av många kvinnor samtidigt, ”Så nära du var, Eljo. Ändå kunde du helt enkelt inte förmå dig att stänga dörren ens för att rädda en annans liv. Vad gör det dig till, Eljo? Gudfruktig? Helig? Säg det. Förtjänar du verkligen den där sjukliga tronglöden runt ditt huvud när du saknar övertygelse att ens stänga en enda gapande dörr när det skulle kunna rädda mångas liv? Din fromhet och svaghet ska sannerligen bli din undergång. Du är så förutsägbar, Eljo – så lättläst. Varför ens bry sig?”

Fiskarens dämpade röst ropade i panik: ”Vad gör du, Lasarus? Öppna dörren! Herregud, de rör sig! De kryper! Öppna nu, Lasarus!”
Nu! De står utan huvuden! Nej! Lasarus!”

Lucifael gick mot Lazarus. Ett hav av krypande kackerlackor bredde sig framför henne och utgjorde en fri väg av golvplankor för hennes framryckande steg. Hon trängde sig in i Lazarus och spände hans vingar mot ytterdörren och dess fortfarande säkra tvärstång. När han inte kunde dra sig tillbaka längre lutade hon sig tätt in i hans ansikte och föreläste för honom: ”Du är här nu, bara tack vare mitt omedelbara ingripande. Det var jag som räddade dig från det där slottet och skickade dig iväg. Jag var helt och hållet din flygande.

svinjätte, uppvuxen ur mitt eget hår. Utan min hjälp hade du kanske länge varit uppdragen och styckad – bränd till aska. Ändå står du här, levande och andas, och nu i full tacksamhetsskuld till mig för att jag befriat dig från din fångenskap.”

Hon klev bort från Lazarus ansikte och undersökte det lika nakna liket på bordet medan hon försökte fortsätta. ”Som betalning för att jag räddar dig förväntar jag mig att du fortsätter din resa till Canello-klostret i Italien. Och när den sista portstenen under dess katedralaltare står öppen ska jag belöna dig med samma belopp. I utbyte mot dina tjänster ska jag ge dig

”Jag ger dig vad som helst”, avbröt fiskaren med en frenetisk vädjan. ”Bara öppna dörren, Lazarus! Vad du än önskar – vad som helst! FÖR GUDS SKULL!”

Han började jämra sig och stöna.

Synligt irriterad snurrade Lucifael och knäppte med naglarna mot dörren.

Fiskarens vädjanden förvandlades till ett plågsamt, kvävande skrik – en dov duns knäppte mot rummets innerväggar, och en ny tystnad lade sig över fiskhuset.

Hon vände sig tillbaka till Lazarus. ”När du anländer till Canello ska jag avslöja den sista Portstenen – du ska öppna den för mig. Jag är din guide till ordningen på stenens ord och deras korrekta recitation.”

”Jag tänker inte gå i närheten av det”, svarade han och tryckte sig hårdare mot dörren.

Hon kastade sig mot honom. ”Gå nu! Var inte respektlös och pröva inte mitt tålamod, Eljo!”

Öppna dörren och stig upp i skyn, NU!”

Han lyfte tvärsån och kastade ut den genom dörröppningen.

”Och dröj inte för länge.”

Lazarus klev in i mörkret och vände sig om för att få en sista glimt av den förrutnade platsen. Genom det svagt upplysta insidan av fiskhuset insåg han att liket ovanpå bordet sedan dess hade flyttat sig, dess uppåtvända, utsträckta arm hängde över ytan och skjuts i hans riktning, som om den synbart sträckte sig efter honom.

Mellan glimtar av böljande rullgardiner och långa skuggor, och under det fladdrande skenet från bordets eld, tycktes det döda ansiktet följa honom iväg med en snabb blinkning och ett fridfullt leende.

”Skynda!” murrade Lucifael efter honom.

Han drog sig tillbaka från den otäcka hyddan, hans tankar snurrade av en myriad av oönskade syner och ljud som han visste för alltid kunde förbli för förvirrande och hemska att glömma. Han insåg att de redan hade bränt sig in i hans sinnes väggar och kunde komma att hemsöka honom resten av hans dagar. De var nu en del av honom, lika mycket som hans armar, ben och vingar. Och han visste att det här var den typen av minnen som förändrar sinnen med tiden, på gott och ont – och de fanns nu inom honom. De kunde inte tvättas, skäras eller rivas ut utan att förstöra honom själv i processen. Liksom den ruttnande stanken som fortfarande hängde kvar i hans kläder, var den otäcka hyddan nu en integrerad del av honom – vilket till och med kunde förändra honom, om bara mer än lite.

Han delade ogräs, svepte över den stjärnklara himlen och kastade sig uppåt och lämnade en svärm av stigande och spiralformade flugor i hans kölvatten. Han cirklade en vidsträckt yta av cypresser innan han klättrade upp mot stjärnorna, där han slutligen lutade söderut.

I sitt sinne – i enlighet med minnen från länge studerade klosterkartor, och med den medfödda navigationsförmågan hos vilken flyttfågel som helst, riktade Lazarus sin planerade flygrutt direkt mot de norra stränderna av Leonbukten. I den vindstilla, svala kvällen stabiliserade han sig och planade ut, och skar ut en stadig kurs mot det avlägsna italienska *Monastero del Cancelli en Umbria*, där han kunde hämta en bofast munk och föra honom tillbaka till Auvergne i Frankrike för att stänga *Abbaye des Gardiens* portsten som en egensinnig, hämndlysten och dum kardinal från Avignon, med hjälp av stulna manuskript från Övre rådets bevakade apokryfiska arkiv, klumpigt men framgångsrikt hade lyckats bryta igenom.

[Slut på kapitel 17]

Detta litterära verk skapades uteslutande i dedikation till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leva vidare inom oss alla* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~